

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 05.02.2008. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **Пуномоћници оштећених: адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **Оптужени: Митровић Радослав, Јовановић Ненад, Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз.**
- **Присутни су и браниоци оптужених адвокати: Горан Петронијевић и Мирјана Несторовић, Игор Исаиловић, Вељко Ђурђић, Владица Васиљковић, Милан Бирман, Палибрк Драган.**

Нису приступили адвокати: Татомир Лековић и Фолић Горан.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Ја ћу мењати Горана Фолића данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сагласан Петковић Мирослав? А ко ће мењати Татомира Лековића?

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја ћу мењати колегу Татомира Лековића.

Опт. Нишавић Милорад је сагласан да га на данашњем главном претресу брани адв. Драган Палибрк.

Опт. Петковић Мирослав је сагласан да га на данашњем главном претресу брани адв. Милан Бирман.

Присутни су и сведоци Стојановић Љубиша, Обрадовић Горан.

Сведок Милојевић Ненад није приступио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили смо телеграм којим извештава суд да није у могућности да се одазове позиву из здравствених разлога.

Господине Јовановићу, како се Ви осећате данас? Да ли је све у реду? Јесте? Ја сам добила извештај да сте способни да пратите главни претрес. Добро, хвала.

Само сам хтела још да питам, имамо проблеме са доставом позива, господине Васиљковићу, имамо проблеме, јел' све у реду?

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Чуо сам се са Драганом, нисам извесни временски период боравио у Лесковцу и то је једини разлог, јер не може нико да прими позив због рока, а 10 дана, 15 сигурно нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Обрадовић Горан.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати Обрадовић Горана молим вас. Добар дан господине Обрадовићу. Најпре ћу узети Ваше личне податке. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Обрадовић Горан.

Лични подаци сведока

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Борислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: 1967. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У Сврљигу, општина Сврљиг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште где Вам је?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ниш, Триглавска 6/23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Полицајац, односно жандар тренутно у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Ви сте господине Обрадовићу позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Интересује нас марта 1999. године где сте били, на којим пословима?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: На пословима полицајца припадника одреде Посебних јединица полиције на извршавању задатака на Косову и Метохији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте Ви на Косову и Метохији тачно, мислим ког месеца, које године, од кад сте Ви на Косову?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па провео сам целу 1997. и 1998., значи у периодима оно по месецима и сво време рата 1999. године. Значи, практично само сам на викенде одлазио малтене оно кад су нас пустили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте боравили рецимо 1998. године који реон?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Реон Призрена повремено и на територији Ђаковице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А почетком 1999. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У Призрену, тај део, Сува Река, уопште тај округ метохијски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили ту?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па био сам на дужностима командира одељења извиђача, а већи део времена сам провео као лично обезбеђење команданта 37. одреда пратилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте постали, када сте почели да обављате послове обезбеђења команданта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Крајем 1998. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем 1998. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, пошто сте припадник 37. одреда, која је то чета?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Прва чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел' то нишка чета?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Нишка чета, да, пети вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је био ту непосредно надређени?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Командир чете Мишковић Саша, тада капетан по чину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишковић Саша?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју униформу сте имали почетком 1999. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па у том периоду носили смо неке сиво-маслинасте униформе да бисмо у току рата добили маскирно зелене, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то интервентна униформа?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, да, није значи класична униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није за урбане услове?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, интервентна зелено маскирна?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте од почетка 1999. године? Реците како шта сте имали на глави од оружја шта сте дужили, да ли сте имали нешто око рукава?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је класична та униформа, значи са качкетом на себи са тим амблемом Посебних јединица полиције и тако, чизме, опасач класични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које оружје сте имали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Аутоматску пушку и пиштољ «ЦЗ 99», значи аутоматска пушка «А 5762».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били лоцирани почетком 1999. године у Призрену, где?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У касарни, у гарнизону, значи у Призрену, почетком године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које чете су још биле у касарни, значи почетком 1999. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па углавном је била нишка чета, а мало су ту долазиле и смештај повремено или делови јединица и пиротске и крушевачке и шта ја знам друге чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто овај 37. одред, јел' тако, састоји се од ових шест чета, с тим што Прокупље потпада под, јел' тако, под крушевачку чету?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазила крушевачка чета почетком 1999?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не знам верујте, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Шта се дешава даном непосредне ратне опасности?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ми смо извршили дислоцирање команде и логистике и опште јединица ради безбедности јер претпостављао сам да ће бити мета НАТО-а касарна, с тим да је можда само један минималан број људи неопходних за функционисање остао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би то људи били, на којим пословима који су остали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па на пословима логистике, односно припреме снабдевања муниције, хране и шта ја знам. Значи, та подршка, значи пар људи можда једно одељење који су неопходни за утовар те робе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи од почетка били у обезбеђењу команданта, јел' тако? Ко је то био?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, пуковник Митровић Радослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки позивни знак, неку шифру?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У то време «чегар 1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неки позивни знак?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили, где сте све, да ли можете да се сетите да ли сте искључиво били у пратњи господина Митровића, да ли сте увек ишли где год би он кренуо или у обилазак терена? Да ли сте увек били са њим?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, док сам био пратилац увек сам био са њим. После протеча времена можда тамо пред сам крај рата онда сам се придодао извиђачима да сам био и по формацији командир одељења, јер су то били млади момци, онда није се знало докле ће то трајати, а постале су борбе све јаче и јаче и онда а то одељење коме сам ја био командир је ишло у извиђаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када би ишао рецимо да прими неки задатак у штаб у Приштини да ли сте били тада са њим?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте? Да ли се сећате први пут када сте од почетка 1999. године били са господином Митровићем у Приштини?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Тачног датума не могу да се сетим. Знам да смо ишли пар пута, више пута мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко ишао са вама?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па возач је био Стојановић Љубиша, он је возио команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где би Ви били кад он оде, рецимо оде у штаб, где се Ви налазите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па како када. Да Вам кажем, возач је обично стајао до возила, ја сам ишао са командантом. То је пракса била таква, значи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте, јел' улазите са њим у просторији где је он имао састанке или не?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Значи, ако је био у штабу у Приштини, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало у то време да је добило неки задатак, шта треба урадити, да ли Вам је то познато, значи од почетка 1999. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па тамо су били сви команданти области и сви команданти Посебних јединица и свако од њих је добијао задатке. Мислим, тамо се ишло на пријем задатка, а не неким овако поводом другим. Значи, чим смо били позвани да је било примање тих задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били упознати са тим који је задатак, да ли треба негде да кренете у неку акцију, Посебна јединица полиције у то време, неку већу акцију, да ли Вам је то било познато?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, мислим касније командири чета су примали од команданта задатке и онда зависно од тога вршили распоред јединица и чета. Мој лични задатак је био обезбеђење команданта и ту све око њега што се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју униформу је носио господин Митровић почетком 1999. године?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем исту ту који су припадници, значи ту нашу униформу – сиво, значи маскирно зелену Посебних јединица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сиво маскирну?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, то није боја класично интервентна униформа него блеђа онако сива, кажем да би касније то прешло у зелено маскирну, мислим нека комбинација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је носио чинове?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па да Вам кажем, командант је носио кад смо ишли у Приштину тамо, мислим на састанак и овако, било је видно обележена, значи увек на пријем задатака и на терену овако на обилазак јединице, значи видело се ко је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је била дислокација?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па непосредно пред бомбардовање. Непосредно пред бомбардовање смо се дислоцирали у винограде, то је на

самом улазу у Суву Реку са леве стране. Значи, непосредно дан пред бомбардовања смо извршили размештај и других јединица и тамо у неким радним организацијама као што су Комунално, као што је хотел «Путник» и тако. Значи, већина тих наших, отприлике за нишку чету знам, за овде друге не могу баш тачно да јер ипак има доста чета ту и водова и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, кад сте Ви то кренули, где је била команда?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Команда јединице, значи је била премештена у те винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то ту, да ли је ту био неки објекат?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да објекат. Имало је ту пар објеката, то је као винарија нека, нека врста складишта и непосредно значи ми смо се изместили ту да бисмо и један део јединице кажем оставили по овим радним организацијама и део команде је чак који је снабдевао и наш 87. одред тамо који је резервни одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, с ким полазите тада у ту команду, измештену команду у винарији? С ким сте пошли, када сте кренули, испричајте нам мало ближе о томе? Ко све полази?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То из Призрена крећете, јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, да. Били су ту, значи у возилу смо били ја, командант и Љубиша Стојановић, возач и значи непосредно док је командант и примао задатке и вршио консултације у СУП-у Призрен део команде се изместио на те локације које су одређене, значи ми смо касније отишли директно тамо у винарију, из СУП-а значи били смо ту још на пар места по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било? Рецимо бомбардовање је објављено 24. марта, када би то било кад сте Ви кренули на измештено командно место?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем, пар дана ето, мислим не могу тачно да се сетим да ли дан или два пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли дан кад је објављено или сутрадан?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан? И кад крећете, у које време?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па негде шта ја знам то је било, да кажем 10, 11, тако, мислим сад не могу да прецизирам доста је времена прошло да бих знао сате да вам кажем, али обично пријем задатака, обилазак јединица, да ли је све у реду и тако, командант је извршио обилазак тих јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где врши обилазак тих јединица пошто сте били са њим, где идете?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да кажем ето доле у Комунално, значи где је била исто део логистике и те подршке, у Путнику где су људи некад свраћали за храну исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам за терен? Сад сте прешли овамо, јел' тако, у измештено командно место, где идете, да ли обилазите ту терене или не?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па да, успут свраћамо до неких јединица које су лево и десно од тог пута према Сувој Реци који води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су јединице лево?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сад не могу тачно да вам кажем распоред, знам у неком каменолому да је била нека наша јединица која је била нападнута баш жестоко можда дан, два иза тог бомбардовања, то се сећам јако добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био баш у центру Суве Реке?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мислим да су матичне јединице држале то место, мислим углавном. Наши су увек били на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви долазите значи у то измештено командно место. Да ли Вас је неко ту сачекао или како је то ишло? Како сте знали где тачно долазите? Јесте ли долазили раније ту?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ту је центар везе био и ту су људи који су радили на вези и припремали већ терен и поставили радио уређаје и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је ту постојао центар везе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Од када мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па од исто, значи зависно од акције које смо ми то изводили на терену тако се и тај центар везе померао и онда да би све јединице имале домет и пријем на тим станицама, мислим не могу тачно да вам кажем од када, али био је ту кад смо ми већ стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ту је већ била смештена, био је смештен центар везе. А где би се налазио центар везе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па лево баш у том делу, значи те винарије, баш према виноградима, кажем у том делу и он је баш имао тако малу доминантну позицију, надвишивао је Суву Реку и тако тај леви део према том каменолому где је наша јединица изводила те акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, да ли је био у неком објекту центар везе или где се налазио?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па било је ту пар објеката, био је један магацин, једна пословна зграда и још нешто и онда су људи ту опрему стављали у те помоћне просторије, а смештај на разним местима баш због бомбардовања. Мада, ја кажем, људи су већином боравили напољу по тим виноградима из страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Центар везе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, да, кажем уопште та антена, ти људи, возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је стајала та антена? Мало нам то објасните?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Кажем, баш у делу винограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У делу винограда? Па јел' то био неки објекат где је била постављена антена или како је то изгледало, где, где се налази?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па има ту, кажем има ту баш близу те антене је био објекат и возило које се ту завлачило, мислим неки "ландровер" да је био и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возило неко?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чије је то возило?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је јединице, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које јединице?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Центар везе, значи наше јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше? То је уствари центар везе Посебне јединице полиције?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да. Значи, то су који су ту и било је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је било ту људи?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па било је ту да Вам кажем и војних и из војске је било исто људи који су радили на вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, углавном из војске па људи који су радили на тим везама, јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, углавном војни, значи ми нисмо нешто бројни састав били да би то био велики број људи. Значи, било је ту и војних и транспортера и значи све пошто војска већу логистику има, значи има већи број људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли можете приближно да кажете колико је ту било људи?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па не могу баш тачно да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту у тим виноградима видите припаднике Прве чете? Да ли су ту они негде у близини, да ли их видите уопште?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па нисам их ту видео баш припаднике Прве чете, можда је неко од њих био ту, долазили су ту и да снабдевају људе који су ту из Прве чете центар везе и шта ја знам, који је припадао одреду, онда су долазили да их обиђу, да им донесу следовање. Углавном су, кажем, људи били на положајима и у припреми некој тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли знате 87. одред где је био смештен?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу тачно да вам кажем, знам да је био једно време доле у Путнику па после је пребачен у неку другу фабрику, не знам назим како да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. У Призрену па после по положајима је кренуо, јер 87. одред је држао углавном положаје. Значи, био је лоциран, није био мобилан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад да ли Ви знате јел' био у Сувој Реци 87. одред?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Унутар места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Унутар места не. Мислим да, сигуран сам да наш одред је углавном покривао, значи подручја између насељених места. Значи, то сигурно, значи између насељених места. Оно што би 37. одред одрадио, освојио, ослободио, значи те висове, брда итд., овај то би 87. после држао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви раније долазили ту у Суву Реку?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Можда пар пута у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем раније, рецимо 1998. године јесте ли долазили ту?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па пролазио сам, кажем пар пута, мислим углавном призренски део држао као одред и раније још док је био други састав полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ту одвијале неке акције? Причајте нам мало о томе. Да ли знате да ли је тих дана било, 25-ог кад сте дошли да ли се нешто дешавало, да ли је било неке акције? Да ли сте имали контакте? Да ли су долазили командири чета? Да ли је било неких састанака? Испричајте нам мало шта се дешавало тог 25-ог? Значи, тог момента када сте дошли у тај измештени командни центар?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Углавном смо имали информисања са наших тачака, значи са наше позиције. Јаку ватру трпе људи баш што сам нагласио, у том каменолому, где смо ми касније после и отишли, можда сутра или прекосутра у ствари тамо да обиђемо ту јединицу и да смо се лично уверили да је то јако тешко стање, да су непријатељске снаге пришле јако близу. Значи, углавном се то сводило да су те противничке снаге користиле позицију, односно моменат бомбардовања да приђу ближе нашим јединицама, то је било и да су извештаји углавном са свих страна долазили да је стање јако тешко и да али кажем наше јединице су биле на тим позицијама притиснуте због бомбардовања и тих јединица противничких које су прилазиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли је тог 25-ог да ли сте чули да ли је било неких настрадалих, да ли је било губитака, јер имамо исказе појединих да је било 25-ог неких дејстава, да је било губитака?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ми знамо лично у послеподневним часовима смо примили извештај да нам је погинуо колега у самој команди нашој бившој у гарнизону доле – Бараћ Драган покојни да смо примили извештај да је настрадао приликом бомбардовања, да је погођена баш та зграда где смо ми

оставили део јединице, односно ту логистику и сутрадан у раним часовима ујутру да смо пошли баш, командант је изразио тамо да хоће одмах да оде и да види на лицу места шта се дешава тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте преспавали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ту у винарији у возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вам јавља да има настрадалих?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па центар везе је примио, а и командири чета су долазили на састанак код команданта, могуће да му је неко од њих рекао и чули смо одмах да је колега настрадао и да има још један повређени са њим што је био у соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам шта се даље дешава? Кад сте отишли?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па преподне одмах крећемо за Призрен из Суве Реке, односно из винарије те у Призрен у касарну и ту смо баш затекли тај приказ, баш стравичан где је у тим рушевинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време, колико би то било?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па то је било пре подне, можда да кажем ето 8, 9 најкасније, тако нешто. Ту проводимо поприлично време док се пок. Бараћ ту док су изнели тело испод тих рушевина и одмах пребачен је тај наш други припадник био у Призрен у болницу и то смо ишли тамо да обиђемо и помоћ није могла да се укаже баш како треба и да је зват неки хеликоптер био да би командант ангажовао то био да се том човеку помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви били заједно до болнице?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам о томе мало?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Отишли смо тамо и неки официр полиције је указао где је смештен, како је било, његово стање здравствено и да је неопходна помоћ да се том човеку укаже, да није у могућности тај здравствени центар јер прима рањенике из војске и са других позиција да је неопходна нека операција нешто да се изведе или да се човек баш измести одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко одлази до болничке собе? Ко је отишао?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Био је неки из полиције командант и ја кажем лично нисам видео повређеног унутра, стајао сам испред у ходнику тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са возачем?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Возач је био, пошто је возило ту стајало испред, испред објекта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то возач?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Љубиша Стојановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је стајао испред возила?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, после је дошао горе у ходник баш да види јер је лично познавао Милојевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, прво је отишао командант са неким из полиције?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да и ја сам ишао, али нисам ушао у собу, у ходнику сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ходнику сте били?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њих двојица улазе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да и консултују се, да ли је неко од лекара био, здравственог особља тамо присутан, наш лекар мислим да је био један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад се појављује Стојановић Љубиша?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Јако брзо, није то прошло много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава? Испричајте нам мало о томе, после тога?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу да се сетим детаља. После знам да је командант звао да би се човек што пре док су били што кажу тренуци у питању како ће, шта ће с тим човеком радити да га транспортују даље и то опет организација око логистике, где ће да вршити лоцирање, детаљи кажем неки око транспорта тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви сте ту присутни, јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите како он изгледа? Јесте ли га видели кад су га транспортовали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, не, нисам видео то убацивање, кажем, јер смо ту вршили ми припреме снабдевања која су и нама неопходна, значи тамо за боравак у том возилу и нисмо знали где ћемо и сутра бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви ту остављате команданта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, командант с нама иде. Значи, одлазимо после у СУП Суву Реку, у СУП Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Призрен?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Пошто се то све у Призрену дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли баш у СУП, јел' био измештен или није?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па били смо до комуналног тамо испред део њихов је био некако, били смо и до СУП-а па и до комуналног и ту се командант срео с неким од начелника тамо полиције. Ту је разговарао, али кажем то је већ протек времена. После ишли смо до Путника, свратили можда ту још на пар места у граду за неке потрештине с неким људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што до Путника?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ту исто је била логистика, део нашег, ту је прво долазила шта ја знам потрештине, извештаји, ту је део можда био, део јединице, односно где је логистика 87-ог одреда и ту смо неке од њих видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте се задржали све укупно у Призрену?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па један, два по подне, можда и после подне да је већ било да смо кренули јер смо свратили можда ту и на пар места до неких цивила ту онако који су били, мислим цивилни људи који су нама вршили помоћ из комуналног, на пример претерају нам, давали камионе, шта ја знам, нешто ми њима, из винарије неки људи тамо који су били на својим местима што кажу директори, свраћали смо и код њих пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај повређени?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ненад Милојевић мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био по чину?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да ли капетан или мајор, мислим тако нешто да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а за све то време док сте Ви ту у Призрену, јел' Ви знате шта се дешава у општини Сува Река, да ли се дешавају неке акције? До сад се говорило стално о томе да су у то време биле акције, да је било чишћење терена?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Углавном се ради, кажем, у то време су наше јединице биле на позицији ван Суве Реке, значи, све јединице и онда извештај који рекао сам као и претходног дана долазили су и везом, значи тог дана, да имају нападе, провокације, пушкарања, значи на основу опипавања снага на терену и због тога смо ми послали како јеј тај интензитет тога растао, командант је опет решио да се врати тамо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како видите да ли он комуницира са неким за све то време док је био у Призрену? Јер знате зашто Вас то питам, јер ако сте Ви све време ту поред њега као његово обезбеђење, да ли чујете уопште да ли има комуникацију, да ли користи нека средства везе, испричајте нам то?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па углавном, да Вам кажем, ми смо путем тих веза смо координирали рад, значи и командант је издавао наређења, значи тим јединицама да те своје снаге значи прегрупишу, преместе да не буду стално лоцирани на једном месту баш због тог бомбардовања јер претпостављало се да је у питању сарадња значи тих снага на земљи и тих из ваздуха и онда због тога смо морали да нон стоп померама те снаге. Углавном се на то сводило значи. Значи, да те јединице не буду толико статичне јер би биле велика мета и имале би губитке још што се и показало касније на неким местима где се није одрадило где људи нису то извршили што би било тако наређено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи око 1, 2 после подне, јел' тако, Ви се враћате?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У исто тамо локацију где је виноград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је причао како је изгледао Милојевић, да ли је нешто коментарисао, како под којим околностима се све то догодило? Како је транспортован? Да ли је говорио нешто о томе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па углавном командант се изјашњавао само о томе да смо ето претрпели те губитке, да је ово почетак тог нашег ратовања

изгледа и да тек ће се то наставити и тако да је повређени Милојевић у тежем стању и да је била неопходна та помоћ да се он евакуише одатле и да му се укаже адекватна помоћ колико год је могуће и да је, мислим смрт Бараћа ми је јако тешко пала јер то је ипак човек који је радио код нас 20-ак година мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се вратили, шта се даље дешава? То би било када, 26-ог, јел' тако? Кад сте отишли у Призрен тачно датум?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Кажем, били смо значи 25-ог, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, него кад сте ишли?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: 26-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26-ог? Добро. И кад сте се вратили овде шта радите од 1, 2 после подне, шта се дешава?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ми смо кренули око 1, 2 по подне док смо стигли до те винарије, није могло то да се креће тим путевима баш тако брзо и по подне је углавном опет био размештај снага, долазак неких можда курира, командира чета око свега тога и план обиласка за сутрадан тих јединица који већ трпе неке баш притиске велике на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљен Призрен од Суве Реке, колико има километара?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Има 30-ак тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које време може да се колима?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па у овим условима то је кажем сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад, у то време?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: А тад 2, 3 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па свраћали смо ми успут. На изласку одмах ту је касарна та наша, још једном смо погледали па опет овамо. Кажем има ту проћи још пар места која су баш критична. Негде морају да се застане, негде морају да се убрзају, тако да није баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим возилом сте ишли?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мислим да је био нисан. У то време имали смо два службена возила. Један је био пајеро бели, један нисан терано плави тако да та теренска возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли тада, тог дана да ли је било неких састанака, да ли су долазили неки командири чета?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, било је прилично неких, на консултације неко је долазио, уопште кажем свакодневна активност је баш у том информисању, значи где није могуће средство везе обавезно је било да се било како извести стање на терену и план за сутра за наредне активности тако и неке резервне варијанте. Тамо је био задужен командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Коњиковац Стојан?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја мислим да је то био, господин Коњиковац је заменик команданта Делића у то време, војни командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да га видите тих дана?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, јако често, баш у тој винарији мислим да је долазио пар пута и да је део снага био ту његових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били лоцирани?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем део војних снага вероватно је и он њима можда припадао у тој винарији, у том делу. Значи, и он је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел' Ви знате мало тај простор? Јесте ли могли да сагледате све шта је рецимо преко пута винарије, како Ви кажете, јел' то «Метохија вино», јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се налази, јел' можете мало да опишете шта се све налази на том простору? Преко пута «Метохија вина» да ли има неког објекта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Он је овако с леве стране пута на улазу у Суву Реку, значи тај објекат се налази. Значи, ако се гледа кад се уђе у тај објекат па преко пута њега овако виде се околна брда и кажем тај неки каменолом у даљини и на који је била лоцирана нека наша јединица тамо која је држала према Ораховцу тај део. Наше снаге су у том делу биле распоређене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви ту дана били?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па били смо више дана, сад тачан број дана не могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је «Дампер» фабрика?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Испод нас је била нека фабрика доле, али ја не знам тачно назив. Знам да је ту пре почетка тих дејстава да је ту један део снага ишао на храну, на неки ресторан где је био као кухиња нека. Сад не знам назив те фабрике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко био смештен? Да ли је ту била полиција да ли сте имали прилике да видите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу тачно да се сетим. Знам да је била фабрика с леве. Рекао сам пре бомбардовања да је била, значи ту јединица нека да ли наших, да ли матичних, али кажем наши су знам били а после нисам ту одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали прилике да видите да је ту полиција тих дана док сте били ту?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Јер углавном, кажем, велики број војске био је био и припадника полиције у тим виноградима, не могу тачно да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада улазили у центар Суве Реке? Да ли сте икада одлазили до ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па јесмо пар пута на кратко нешто то је било, што кажу на блиц. У повратку кажем је било, рекао сам пар пута при повратку састанка из Приштине или баш ако су начелници СУП-а Призрен вршили обилазак тих одељења и кажем можда тих дана кад је била једна акција жестока јер смо на блиц вратили што кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То би било сутрадан, значи кад је то било информисање наш одред један је требао да крене из правца Ораховца 37. и 87. део, 87-ог из правца Ораховца да би прошли овамо који тај превој дели, значи Ораховац и Суву Реку. Значи, да саставимо снаге које су биле према том каменолому и с онима из Ораховца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се ту догодило?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ми смо отишли тамо надајући се да ће у то време заменик команданта Грујић да освоји тај део и да крене са својим снагама из Ораховца до ових у каменолому, међутим, кад смо наишли била је тако жестока ватра да смо ту улетели баш онако и требало нам је можда једно сат времена одатле да се извучемо само под паљбом, јер ти висови надвишују те положаје наше које смо ми држали и зато смо с друге стране послали те снаге били које су кренуле да се саставе са тим нашим снагама, да су практично и те наше снаге затварале улаз у Суву Реку из правца Ораховца. Е ту смо, кажем под тешком ватром били и онда кад смо успели да се извучемо онда смо отишли и на кратко да информишемо да су свуда те противничке снаге околу по тим венцима јер тако нас је ватра пратила, значи од каменолома према улазу у сам град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте ишли да информишете?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ту до кратко до ОУП-а Суве Реке, значи ту и уопште те снаге јер свуда је било полиције на пунктовима на самом улазу, вође пунктова. Значи, успело је да им се каже да стварно се стави у неку приправност и да су јаке снаге околу града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, мало ми није јасно ако 87. одред кажете да није био ту, да је био негде на терену?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, одржавао је те висове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само а ко би поред ове, да ли је још неко требао да обезбеђује тај простор Суве Реке осим локалне полиције?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па можда је било војних снага нешто ту, било је тенкова било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Говорим баш за Суву Реку, кажу да није било војске у Сувој Реци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не знам, ја знам, значи изнад винарије да је било војне снаге баш је ту Коњиковац је био Стојан и да је долазио ту на састанке а у граду углавном су матичне снаге држале. Значи, полиција из

Призрена, из Суве Реке су углавном били ту у самом месту. Значи то је оно што сам ја виђао. Значи, то је, јер кажем наша чета и пиротска и крушевачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви видите кад је командант ушао у станицу полиције да извести о тим дејствима? Да ли видите с ким се састаје пошто сте Ви уз њега?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мислим да је био ту неки дежурни полицајац на самом улазу, ту је неки БОВ транспортер и нешто је било од оружја ту и он је ту мало био љут на њих, указао је на ту неспремност на основу пуштања неког, да им оружје буде при руци, да су јаке снаге кренуле ту према нашим снагама које су на пар километара што кажу горе и ту је контактирао и ушао је у ходник. Ја сам ишао за њим значи на 3-4 корака, указивао исто тим колегама да се припреме јер стварно је стање било тешко и није се дуго задржао ту. Отворио је врата неке канцеларије, нешто је рекао исто да око те борбене готовости, да се подигне борбена готовост и то је кратко било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се догодило после тога?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сели смо у ауто и брзо се вратио центар везе да пошто нисмо имали контакт с једном јединицом да покушамо одозго пошто надвисује Суву Реку тај центар везе да њима јави, мислим и део Грујићевих снага да треба да се увеже са врањанском четом неком тамо јер знам да су и Врањанци имали тог дана баш погинулог једног колико се сећам од снајпера чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло да се догоди да командант Ваш Митровић у то време негде оде сам без Вас, без возача, да сам оде возилом негде?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, то не, јер прво ја кажем, значи за тај дан то знам добро а и за све дане уопште како је мени било наложено од стране команданта, значи одвајања није било. Основни задатак је да се сачува живот значи команданта и те опреме и неки део документације која је била мобилна у том тренутку с нама. Значи, да бисмо знали и везу са војском и све. Значи, тог момента се није одвајао, значи тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште тих дана да ли је могао да оде сам негде возилом?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто мислите да није могао?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Зато што су кључеви од возила били лично код возача. Ја и возач смо били у контакту стално тако да знам. Значи, Љубиша је савестан човек и он је око тог возила углавном баш бринуо јако, мислим знао је малтене у километар, сат, колико има на сату, колико је прешао тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рецимо да ли је могао да затражи кључеве, хоће да оде да сврати?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, па није, да вам кажем није било такво стање уопште да би неко отишао прво сам без обезбеђења и без ичега, то би стварно била нека сулуда идеја у то време да неко се усуди прво, а поготово командант. Мислим такве су мере биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било и неко правило да се не иде сам?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, у то време да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да јер то је ратно стање и нема, није се могло одвајати, а друго су ове сад редовне околности. Значи, у то време без пратње, без возача, без кажем јер ми смо ишли до Приштине заједно јер знају људи који су у то време боравили, значи ако би дошао до Приштине онда је већ лакше али ни тада није ишао без нас тамо, јер овај део поготово Сува Река, Ораховац је био под...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел' Ви знате ко је био командир ОУП-а Суве Реке?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто сам питала да ли је могло да се догоди сам да иде? Овде командир Суве Реке Репановић, овде оптужени, он је рекао рецимо да обилази положаје, да обилази те пунктове где су људи били размештени и то чак једно 5 па до 7 километара, ишао је сам возилом па зато Вас питам да ли је то икако могуће у то, кажете Ви, ратно време и све да неко иде сам без возача, без пратње?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Знате како. Ми пре самог бомбардовања, пре рата кад смо одлазили на викенд никад нисмо одлазили ја и Љубиша заједно да би командант остао сам него смо или Љубиша одлазио или ја ако би био викендом, а један би увек с командантом остајао. Значи, таква је пракса била и то је спровођено у команди одреда, то сви знају значи. Значи, нон стоп контакт са командантом и стално значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 26-ог кажете кад сте ишли да обиђете касарну, повређеног па сте се вратили да ли је уопште Митровић одлазио на тренутак негде? Да ли то знате, да ли сте приметили да ли је ишао негде?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ми смо само свратили, то се сећам код једног познаника команданта, познаника, мислим сарадника у то време наше, мислим да је Живорад, Жика мислим да му је име, не знам тачно презиме, човек је радио исто у некој винарији, био је руководилац, помагао нам је исто око тих возила, некад око мајстора јер је имао он неке механичаре своје тамо па кад нам нешто зафали око тога. Ту смо значи свратили, то је било можда исто неких 15 минута, пола сата највише, а можда није ни толико. То је представништво у центру ја мислим да они имају с десне стране преко пута хотела «Теранда» ја мислим да се зове на спрату горе, ту сам исто с њим ушао

и дошао код тих па смо разговарали око тога ако нешто треба људима да могу да се обрате преко њега колико он може да помогне у тој ситуацији око поправке тих возила. Дешавало се често на возилу због кварова да остану. То знам с њим смо имали контакт један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, код истражног судије кад сте били саслушани нисте спомињали тог Жику. Кад сте се то сетили да сте били јер сте децидирано рекли где сте све били, али њега нисте спомињали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мени то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се Ви то у међувремену сетили?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Није ми толико ни битно, ја сам рекао и малопре, значи да смо свраћали до неких цивила, свраћали смо до једног Јове се звао, мислим да је радио у комуналном тамо, исто функционер, руководилац у тој фирми, исто смо и с њим обавили контакт, па смо истовремено с нашим људима остварили и пар контаката ето са људима из цивилног живота. Био је ту и председник општине, госпођа Весна исто и с њом смо контактирали у вези стања тог дана баш, мислим небитно да ли, Бог је истрчао који је у позоришту неком тамо радио, кажем то је пар контаката с тим цивилима невезано за тог господина Жику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо једног сведока, то је сведок «А», не знам да ли га знате. Хоћете само да покажете? Немојте његово име и презиме говорити пошто је заштићени сведок, значи само под псеудонимом «А». Тај сведок каже да је тог дана 26. марта негде у поподневним сатима, негде око 12 сати видео опт. Митровића како је изашао из возила «ландровер», обратио се нешто овој полицији која је била, локална полиција и видео је људе који су развијени као у стрелце, да су кренули негде. Значи, он га је видео тог дана. Видео га је овде опт. Јовановић Ненад који каже да се задесио ту, да је угледао команданта који излази из "ландровер"-а, да је хтео да га отпоздрави, међутим, он је био нешто љутит али да га је угледао. Немојте да ме прекидате. Дакле, значи сведок «А» и опт. Јовановић Ненад кажу да су га тог дана видели, да су га видели у Сувој Реци, да су видели да је дошао возилом "ландровер"?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, дозволите примедбу, нисте тачно цитирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете сада, можете кад ја завршим. Сад не можете примедбу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нисте тачно цитирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, поента је у томе сведок «А» и оптужени Јовановић Ненад су га видели испред полицијске станице ту на том путу су видели команданта Митровића.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не може нисте цитирали.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам рекао оно како је и било. Значи, ми смо били око 1- 2 значи ту у Призрену и кренули. Значи, ми

возимо никад "ландровер" у тим ситуацијама. Ево Љубиша ту возач од почетка, од формирања одреда, он зна које возило дужи, зна ко је командант, зна ко је пратилац с њим, значи друго контактирали смо кажем до 1, 2 се сретао и са Станишом из логистике и са неким људима смо контактирали тако да можда ето међу задњима смо свратили код тих цивила, тај Бог и Весна, Жика, пар људи знам, Јова у комуналном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вам само предочавам да су ти људи рекли да су га видели у Сувој Реци ту код полицијске станице.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја Вам кажем, нисмо силазили доле до града зато што, рекао сам, кад смо пошли и стигли горе имали смо дојаву да Грујић има проблеме и да смо имали можда рањеног неког са Грујићеве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то није тачно што су изјавили?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја кажем шта је, значи с моје стране значи кажем шта је, значи шта је било и с ким је човек остварио и ја где сам значи био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кажу да су га видели да је био у зеленој маскирној униформи.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, ми смо током рата добили те после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја говорим за тај период?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, ја кажем шта је. Ми смо носили сиве, значи са браон, са плавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми до ког времена се Ви задржавате уопште на простору Суве Реке?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па били смо ту пар дана и онда смо кренули улево, значи у чишћење терена оно кад се крене ка Призрену са леве стране тај потез смо наставили чишћење тог терена према брдима који су изнад Суве Реке, значи али кажем кад се крене ка Призрену то је лева страна пута. Значи, а ко је винарија остала с десне, онда је то с леве стране. Значи, ту смо се 20-ак и нешто дана значи у тим брдима горе задржали у тим висовима, али не доле близу града јер је, рекао сам, значи да је наша јединица те послове и задатке обављала. Значи, изнад насељених места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате која је била врло важна нека акција тих дана 25-ог која је почела? Да ли знате шта је то било?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је, то чишћење терена које смо ми предузели садејство са војском у то време али кажем то је био значи господин Коњиковац, Делић као командант и у садејству тих снага, значи тај потез лево значи мислим говорим за нишку чету. Не могу да вам дам тачан размештај других снага на којим позицијама док је 87. остајао да држи те позиције већ освојене, то је суштина. Мислим да је 20-ак дана се кретало значи само даље од места, значи још даље се удаљавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите неке паљевине, да ли сте видели неки дим?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Било је свуда по тим селима где год смо одлазили било је паљевине, значи било је у смислу и од бомбардовања је већ почели касетне бомбе да падају и на куће и на простор између тих кућа, падале су те групе противничких снага, значи исто да би изазвале. Имао сам прилике да видим и лешеве цивила бачене са њиховим натписима тамо на албанском језику у то време које су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите неке колоне, да се неки људи исељавају?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Пар пута смо знам застали поред неке колоне избеглих лица који су били на тракторима то се сећам и командант је наредио Љубиши да заустави возило и једно 20-ак мислим тих личних пакета што је било предвиђено за наше ту следовање за неколико дана, смо дали тој деци тамо у тим тракторима, то се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд те колоне, зашто?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Они су се кретали из правца Ђаковице услед бомбардовања према Ораховцу, према Призрену, то се сећам кад смо ишли тамо са ораховачке стране то се сећам да сам видео те колоне велике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је разлог да ли знате?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Услед бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључиво услед бомбардовања?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Кажем у то време су се водиле борбе, људи нису били сигурни да остану јер се око њихових кућа пуцало малтене а кажем било је и застрашивања, ту је и увиђај вршен баш у вези неких женских особа које су биле тад убијене и бачене од стране албанских тамо снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је уопште познато, да ли сте икада чули у то време за страдање породице Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, кажем нисмо се ми задржали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули ни приче нити било шта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Кажем, ми смо баш из тог разлога што сам рекао значи за град уопште ми смо имали јако мало додира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте уопште после тога чули?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ништа ми то, мислим презиме ми толико не значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел' Ви знате зашто смо ми сад овде, којим људима судимо и због ког догађаја?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Знам да је оптужени, значи командант Митровић Радослав у вези дешавања на Косову, е сад везано за нека презимена то не могу тачно да вам кажем, само кажем да ми није познато презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Вам није познато због чега?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Баш тачно да кажем за конкретан догађај неки ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити сад овако, цитираћу Вам пошто сам Вам овако сад уопштено рекла за тај 26. да нам је сведок «А» и овде оптужени рекао да је видео команданта, ја ћу Вам сад тачно предочити шта је опт. Јовановић Ненад, за кога Ви кажете да га не познајете изјавио: «Критичног дана», на страни 83, на главном претресу 04. октобра 2006. године каже: «Критичног дана Митровић је био у зеленој маскирној униформи. Том приликом Митровић је сам возио и оптужени је видео да је из возила изашао са места возача, те да нико други није ишао поред њега и да конкретном приликом Митровић није имао чинове док је на глави имао качкет». Видео је да се из правца Призрена да се приближава један плави "ландровер", дакле искључиво говори о плавом "ландровер"-у, паркира се на самој раскрсници тих путева за Рештане и препознаје господина Митровића. Сведок «А» на главном претресу каже на територији Суве Реке су били «чегрови» и овако каже, наводи да су они и даље на тротоару, гледају људе који наилазе, значи полиција ту стоји, наилази "ландровер" на самом углу код главног улаза станице и из тог возила који су иначе користили «чегрови», односно то је било његово возило «чагар 1», креће ка станици полиције где су они стајали и обраћа се помоћнику Ненаду Јовановићу који је хтео да га опоздрави, међутим, овај није са њим хтео да се поздрави већ му је наредио да не стоје ту већ да крену за њим да прате те јединице «чегрових». «Чагар 1» им се обратио, шта гледате, шта чекате ту те им је помоћник рекао ајде, ајде идемо. Дакле, ја Вам предочавам ту једну ситуацију за коју сте Ви рекли да то Вама ништа није познато, да командант није могао да иде нигде без.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија опростите, поново морам примедбу да ставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да ставите примедбу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, цитирајте који записник да би ми могли да пратимо, страна и записник, фаза поступка. Дајте ми да можемо да пратимо.

Председник већа

ОПОМИЊЕ браниоца оптуженог Митровић Радослава – адвоката Горана Петронијевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Вам је последња опомена. Ја ћу Вам показати фотографију једну па ћете ми Ви рећи шта видите на тој фотографији. Хоћете молим Вас фотографију број 6. кога видите на овој фотографији број 6? Ја бих

молила режију да нам прикаже фотографију број 6. Јесте ли видели? Хоћете режија молим вас фотографију број 6? Ко је то на тој фотографији?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па овде у левом углу је командант Митровић Радослав, а у десном повређени овај је Ненад Милојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са режијом? Каква је то униформа коју командант Митровић има?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је та униформа, значи интервентна, значи са тим видним ознакама, са значи овај прслук борбени преко те униформе, значи није редовна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел' би то била, што Ви кажете, сива маскирна?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па има те нијансе баш можда још сивља, не баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер овде како сте описали то не делује да је сива.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Има тих сивих нијанси, није то класична маскирна, значи СМБ или зелена. Знам шта смо носили кажем вам а шта смо у току рата добили које униформе. Добили смо касније ове зелене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците јел' он тако изгледао тих дана почетком бомбардовања?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи углавном?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То значи да некад није носио овај прслук, некад је носио качкет на глави, кажем видно обележено са чином, јер ми смо баш о томе разговарали пар пута, кажем «господине команданте, ситуација је да сви руководиоци тих јединица склањају чинове због снајпериста и било чега а Ви носите видно обележене ознаке». Међутим, он није хајао за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «А» за ову фотографију број 6 изјавио је да тог дана није био тако обучен и да је био још краће ошишан.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем вам тог дана нисмо свраћали нити код фризера нити смо имали у јединици таквог човека који би то могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вам само предочавам шта је он рекао, он каже да није тако изгледао.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Значи, качкет је имао ван возила овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Ранђеловић Зоран? Хвала режији. Можете да уклоните фотографију.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ранђеловић Зоран може да буде пок. Ранђеловић Зоран код нас у одреду кога ја знам, значи то је био командант 87. одреда који је погинуо ту приликом баш обиласка те локације на коју смо се ми били упутили кад смо доживели тај напад ту близу према том каменолому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да га видите тих дана док сте боравили у тој винарији?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па командант је остваривао с њим контакте неке, сад да ли баш тог дана или кажем увек је имао контакте с њим када не лично онда везом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је он био, где је било његово седиште?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Једно време био је у касарни у Призрену, после у «Путник»-у, исто је вршио обилазак јединица, значи својих позиција тих које кажем да су статични били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју он униформу је носио и уопште 87. одред какву су они униформу имали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Они су имали класичну значи ту редовну униформу полиције, значи редовну униформу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је слична овој, значи плава униформа, значи без тих нијанси, значи као полиција која је обављала у дежурној служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плава?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, плава униформа као што раде полицајци у дежурној служби, интервентној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли су се тих дана виђали, јесу ли имали неке састанке, неке договоре, да ли уопште су контактирали тих дана? Да ли уопште знате где је био он, где је његово било седиште?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Тачну локацију и тих дана вршио је премештај тако да не могу. Он је вршио обилазак тих својих јединица на том терену и он је био задужен за обилазак својих јединица, значи ту у близини Суве Реке 87. који је држао, значи тај део и Ораховац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Сикетић?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сикетић је у то време био командир чете мислим крушевачког одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега виђали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па и њега сам исто пар пута исто видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, говоримо у том временском периоду кад је почело бомбардовање јер кажете да је био командант у контакту са командирима чете и све да ли сте имали прилике да га видите да је долазио ту?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па можда пар пута тако тих дана али већином комуникација је била везом тако да он да ли сам га видео можда пре поласка из Призрена за винарију или овамо, то не могу тачно да вам кажем, али знам да је углавном веза била и са пиротском четом и са крушевачком јако отежена и углавном везама, кажем можда пар пута или по куриру нешто да је од поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само још ко је био начелник везе у то време?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Они су се мењали, можда баш тих дана или да ли је током рата, из нишког СУП-а је био Зоран један мали, нижи човек, не знам презиме, сад не могу да кажем тачно јер опет он је друге послове обављао.

По имену га овако знам, а другог не могу да се сетим, знам лика овако кад бих га видео да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Обрадовићу, почетак бомбардовања, без обзира кад је то датумски било је догађај који би требало да сви онако запамтимо. Где сте Ви били те вечери кад је кренуло бомбардовање, Ви лично, дакле, претпостављам да се тога сећате, почело је бомбардовање које ће потрајати и потрајати?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја знам да смо, што кажу, за мене лично ко је провео целу 1998, значи то се види у мом тамо листингу колико сам ја дана провео. Дан као дан ништа ми није представљао јер се човек налази стално у једној истој опасности, лично дан као дан, хоћу да кажем, значи да га баш запамтим толико као један. Сваки дан кад сте бомбардовани, за вас сваки дан је почетак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није исто сваки дан бомбардовање, бомбардовање тек почиње, било је операција друге врсте итд., тога сам ја свестан, али сам почетак бомбардовања кажете не можете да определите где бисте Ви били?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Могу да вам кажем да смо били на потезу Призрен и винарија. Углавном у то време значи припрема је била дан пре тога, значи два, рекао сам и госпођи судији дан, два пре тога је била припрема на локацији везе, на локацији те привремене команде у винарији и ту сми се што кажу највећи део времена смо на том потезу. Можда будете сат, два у винарији па вас позову нешто за СУП Призрен па одете тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево пита Вас судија истражни, то је записник о Вашем саслушању из поступка истраге, страна трећа, пита Вас истражни судија «кад почиње бомбардовање то вече где сте Ви били», а Ви кажете «ми смо се током целог дана извезли ван града, били смо према Сувој Реци, фирма се звала «Метохија вино», подрум «Метохија вино», то је испред улаза у Суву Реку са леве стране. Дакле, он Вас пита прецизно тог дана, каже овако: «Не тих дана, него тог дана кад почиње бомбардовање, то вече» и Ви кажете ово и потом даље, опет истражни судија страна 4: «У тренутку бомбардовања Ви сте се налазили у том центру везе Вашем измештеном у близини Суве Реке», а Ви одговарате «тако је у виноградима» и потом на страни 5 пита Вас истражни судија «сутрадан шта сте радили», па Ви кажете «морали смо хитно да се вратимо за Призрен јер смо добили дојаву да нам је бомбардована бивша база, односно касарна у Призрену». Елем, јесте ли разумели ове тврдње Ваше што сам ја сад предочио, то сте Ви рекли у поступку истраге, знате шта сте нам данас рекли па Вас питам да ли Ви примећујете разлике у Вашим казивањима?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па примећујем. Само да кажем, знам да смо највећи део времена проводили на релацији, значи стара база, нова база, то значи могу да као што сам и рекао значи нисам рекао били смо у Ораховцу или смо били у Сувој Реци, значи на том потезу, јер кажем највећи део времена смо проводили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, суштина Вашег казивања у поступку истраге, видим ја да Ви то не схватате, суштина Вашег казивања у поступку истраге јесте да Ви тврдите у поступку истраге да сте 24-ог увече кад је неспорно почело бомбардовање, да сте 24-ог увече у Сувој Реци, да сте 25-ог ујутру отишли у Призрен јер је бомбардована касарна у Призрену 25-ог, данас сте нам рекли да је то 26-ог и потом сте говорили да сте 26-ог понови ишли у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није, објашњено је погледај 22. страну.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Сведок је још у фази истраге на истом записнику на страни 20, 21, 22 детаљно објаснио, значи кренуо је хронолошки све поново на питање браниоца Горана Петронијевића, на све три стране врло јасно и прецизно објаснио, можете видети почевши од 20. стране па је на крају на 22-ој страни дошли смо до закључка да дефинитивно 26-ог сте били у Призрену, да, да – да не читам цео записник можете и сами да погледате. Значи прецизно је разјашњено, значи да је све било 26-ог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Све ја то прихватам, међутим, сведок је у поступку истраге рекао овако: «Ишли смо у Призрен 25-ог због..., а потом смо ишли у Призрен 26-ог» због нечег сасвим другог, због Паштрика, због борбе на Паштрику, па са Делићем састанак итд. Дакле, два различита догађаја и два одласка са два различита повода?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, Ви мене господине судија питате да ли сам спавао у Призрену те вечери или.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питао сам Вас то где сте Ви били надајући се да знате где сте били увече тог 24-ог.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја добро знам господине судија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Битно је ово где сте били 25-ог, где сте били 26-ог то нам је важније, али кад кажем шта је тачно да ли сте у Призрену били, како сте рекли у поступку истраге и 25-ог и 26-ог различитим поводима, 25-ог због бомбардовање касарни и рањавање Милојевића, односно погибија Бараћа, а 26-ог због напада на Паштрику и операција на том делу итд., разумете?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Разумем шта Ви питате. Рекао сам да смо по дојави те вечери, значи 25-ог да је погинуо тај, да је затрпана база, да смо 26-ог ујутру лепо отишли тамо и да смо се задржали рекао сам до 13 часова отприлике, кажем отприлике не могу тачно да и да нам је требало због

отежаног стања на путу можда још сат, два, за тај дан говорим, за 26., значи да се вратимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Померате датуме, није сад проблем у томе, да ли сте ишли у два узастопна дана у Призрен због два различита повода?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То сте рекли у поступку истраге.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је можда био један од разлога због чега смо ми ишли. Значи, али кажем били смо, ми смо били нон стоп на кретању, значи рекао сам винарија-Призрен, може да се деси да смо у току дана да се ја не сећам сад да смо ишли и три пута и да смо се враћали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ми јасно где је тај каменолом где су те снаге заробљене. Данас ја схватих да је то негде на путу према Ораховцу?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сува Река-Ораховац?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У поступку истраге сте рекли да је то од овог Вашег центра везе који је према Призрену да је то између центра везе и Суве Реке, то је потпуно други пут и други правац, ово је југ, ово је овамо запад рецимо.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сад ћу Вам рећи, значи ако је ово тај правац пут, значи с леве стране та винарија. Преко пута овако значи од винарије значи има једна падина па пут, па има тај каменолом јасно се види у даљини. Лево преко тих брада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Према Ораховцу дакле?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Према Ораховцу да. Зато ја кажем ми смо очекивали те наше снаге отуда да дођу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када долазите то у ОУП Сува Река, објаснили сте из којих разлога, којим путем сте Ви то дошли у ОУП Сува Река, којим путем?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Из тог правца, значи из правца који води лево према том каменолому, према тој позицији тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, имамо овако имамо путеве, ви сте тамо ишли одозго, одозго иде пут са Чардуља и из Приштине, јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Одозго кажете, са севера у Суву Реку долази пут до Приштине, Чардуља и како се већ зове онај горе превој, доле се иде на југ према Призрену а лево у Сувој Реци се одваја пут за Ораховац.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Са југа ја сам значи дошао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: С јужног пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи из правца Призрена сте дошли том главном улицом до.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да и лево скренули, тамо има један пут који води између тих кућа лево према том каменолому и тамо где је некад била позиција 87-ог која је била нападнута где је погинуо Зоран Ранђеловић покојни, значи тај пут тако води.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте отишли у болницу па отишли до «Путник»-а па још на пар места доле у Призрену, да ли сте, нисам схватио добро, да ли сте се поново вратили до касарне кад сте кренули назад у Суву Реку?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Јесмо још једном, ја мислим да смо се вратили, да је Љубиша можда и сликао тај приказ тамо, возач задокументовао, знам да је фотографисао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да командант нешто се ангажовао око неког хеликоптера и транспорта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, то је око војске било ангажовање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли Ви сачекали да дође тај хеликоптер да повређени буду смештени, да хеликоптер их пребаци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мислим да смо стајали то на писти једно време и да смо отишли поново у СУП Призрен доле, да је опет нешто било проблематично око тог доласка хеликоптера, тако да не могу да се сетим како је Милојевић баш, нисам стајао поред њега кад је ношен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли сте Ви били присутни кад је он утоварен у хеликоптер, хеликоптер узлетео итд? Јесте ли Ви томе присуствовали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер Митровић каже да јесте, да је он сачекао да се они убаце у хеликоптер, да хеликоптер узлети?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ми мора да смо стајали негде ван ту близу или до СУП-а Призрен да смо чекали али ту лично на писти.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сте стално са њим што бисте Ви били у СУП-у Призрен а хеликоптер узлеће из касарне?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем било је неких најава и извештаја, значи јер, кажем контактирали су и са штабом у Приштини и тако значи, нешто смо отишли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте пунктове, јесу ли то пунктови на путу или на које сте мислили пунктове? На заузетим положајима или на пунктове на путу?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Што се наших снага тиче мислио сам на пунктове, значи на заузети положај, а кроз скретања кроз насељено место ту на улазу у градове, сама места постојали су пунктови са полицијом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад сте рекли да је Ваш командант обилазио пунктове, на које сте мислили – на једне и на друге или само?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, само на ове, значи где се држао 87. и 37. комбиновани значи неки, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте отишли у ОУП Сува Река, коме је командант рекао да се подигне борбена готовост?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Био је ту, мислим у униформи један – да ли је шеф смене, да ли, мислим неко од тих радника матичних тамо, ми нисмо имали контакте с њим, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел' су послушали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па јесу. Они су одмах почели да стављају панцире и тако да се стављају у то стање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте качкет Вашег команданта. Кад је он носио качкет, а кад није носио?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па углавном приликом по изласку из возила, значи у просторијама, не у возилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, на улици је? Шта се видело испод тог качкета, који део косе да кажем, главе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па ево као на слици што се види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту је без качкета.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем коса, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел' покривао тај качкет предњи да кажем чело, јел' се видела коса испод тог качкета?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па углавном. Командант није никад био овако као ја кратко ошишан, значи баш на кратко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте се љутити али Ви и ја нисмо кратко подшишани него смо без косе.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Али ја кажем кад бих ставио качкет тај део би био, види се шта је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ћу да Вас питам исто слично ово што Вас је питао члан већа где сте Ви спавали 24, 25, 26, а где је спавао овај командант Ваш Митровић?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: 25-ог рекао сам били смо у «Косов и Метохија» винарија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Сувој Реци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, на улазу горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајмо да кренемо од 24-ог?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па 24-ог кажем те ноћи смо и у Призрену и у касарни били и до једне фирме, не могу да се сетим назива је било исто где су људи пристизали из једница које су биле мобилисане у Нишу, колико се сећам, значи тако да смо малтене више провели у возилу и у касарни и на том ето између тих локација. Не знам у које време смо уопште заноћили више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи у току ноћи сте били? На крају кад сте легли у кревет јесте ли легли у Сувој Реци или у Призрену?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја мислим у Призрену да смо били, јер више не могу да се сетим тачно да смо ту спавали или, јер кад се ви премештати, кажем ретко кад се спава у кревету, највише у возилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да сте ноћу путовали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не путовали, него ишли на пример од касарне до «Путник»-а, од «Путник»-а пристижу аутбуси па се лоцирају ту, у фирму неку, не знам чиме се бавила та фирма, се људи размештају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ајмо 25-ог где Ви спавате, где спава командант?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је била локација, да вам кажем, рекао сам у тој винарији тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На истом месту, у истој згради?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Иста зграда, значи исто возило, исто, значи подметач у једној као канцеларија некакав шта је било преуређено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања за сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Сведок је рекао да је био на Косову 1997, 1998, 1999. интересује ме да ли су приликом проглашења ратног стања кад је почело бомбардовање, да ли су добили нека посебна упутства, да ли се нешто мењало тада у тој њиховој борбеној готовости, 23, 24. крајем марта?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Вероватно да су, мислим да су одговорне старешине добиле тај, ја нисам на тим положајима и ја сам обављао само послове заштите команданта и обезбеђење, значи тог штаба. Добијали су они разне депеше и разна упутства о раду и да ставе јединице сигурно у мобилност и о тим, кажем што сам рекао господину тужиоцу о доласку тих јединица које треба да допуне наше редове, значи и о размештају тих снага.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже сведок да је његов командант дошао у ОУП Сува Река и да је тражио да се подигне борбена готовост, да су они већ нешто предузели, да су предузели неке мере. Каква је била надлежност команданта према полицијској станици и ОУП-у Сува Река уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад у то време кад сте дошли?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да вам кажем уопште за матичног полицајца и за снаге, значи што кажу полицајца који су ту стално били размештени, био

је надређен начелник, командир њихов СУП-а, односно ОУП-а, командир станице итд. Значи, командну одговорност је вероватно њихов старешина имао. Наш командант је био задужен за наше снаге.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, јел' имао он неку надређеност над њима имајући у виду ово што је рекао?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Могуће командант да укаже и да каже и свако ја мислим да би из здравог разума послушао у том моменту ако неко каже да на 5-6 км непријатељске снаге нападају колеге који ту грчевито се боре за опстанак па свако би то послушао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује овако полицијски, војнички или командно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате да ли је могао да буде?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А имајући у виду то што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у ствари био надређен њима, да ли знате то?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја колико сам упућен начелник СУП-а је био надлежан за полицајце и за све криминалистичке раднике на том подручју на том СУП-у.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А како онда може ваш командант да им налаже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је објаснио како.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја сам рекао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је, какав је био однос према војсци кад је почело ратно, кад је проглашено ратно стање, његове јединице?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ми смо имали добру сарадњу са јединицама војске на том терену, поготову јер је наша база та главна била смештена у гарнизону, значи у Призрену.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли војска имала неких командних ингиренција над њима кад је проглашено ратно стање?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Над нашим јединицама?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То су више командне одговорности, ја колико знам и састанци су били, командант је присуствовао састанцима у Приштини, сад да ли то је већ на вишем нивоу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био командант Посебних јединица полиција на нивоу МУП-а Србије? Да ли зна?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: У то време команданти су били за подручје Косово господин Сретен Лукић, а за подручје Србије господин Обрад Стевановић у то време, претпостављам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је био Сретен Лукић на Косову, шта је био?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Начелник штаба у то време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чега'

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Полиције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је био надређен? Јел' Обрад Сретену или Сретен Обраду?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То већ не знам верујте. Ја сам био обичан припадник, старији водник у то време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте, ја сам овде забележио, извињавам се ако сам погрешно. Имао је неки човек из полиције, из Призрена, МУП-а Призрен који је ишао са командантом у болницу, па ме интересује да ли зна како се зове?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу да се сетим, да вам кажем, нисмо ми имали толико контаката са матичним старешинама и полицајцима да би ја запамтио име и презиме. Знао сам ето начелника да је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово друго, то сам друго хтео да питам, каже да затим иде у СУП и у комунално предузеће и тамо је разговарао са неким начелником полиције. Ко је тај, јел' то исти?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, били су ту, ту је било начелника полиције, ту је било и командира, начелник одељења полиције, начелник полиције, био је начелник СУП-а Зекавица мислим у то време да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се надовежем на Ваше питање. Да ли знате ко је Миљковић Милутин?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: По презимену не, можда надимак. Знам била су два начелника полиције ако ме питате за начелника полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја само питам да ли знате за Миљковић Милутина?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тада 26-ог да ли је видео, 27-ог, да ли је видео у Сувој Реци запаљених кућа, опљачкане продавнице, радионице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не 26-ог.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не 26-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не 26-ог, 27-ог, 28-ог то кад је...

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јеси ли био?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: 27-ог сам видео дим са обронака кад је доле било полиције још у самом граду, значи није било тога, то је маса прилаза тих главних где је било према том каменолому, то је било и кућа које су и од бомбардовање које су се димиле, то су они висови и почели да гађају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам кад сте дошли у винарију, докле остајете тамо?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не знам који дан мислите.

НАТАША КАНДИЋ: До ког датума сте?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па били смо ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је пар дана.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Пар дана и онда смо кренули лево после тога, мислим не могу тачно да вам кажем да ли два или три дана, знам да смо после кренули само левом страном према Призрену кад се креће.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је директор «Косово вина»?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не знам назив фирме, ја кажем знам свраћали смо на једно место код човека који је био неки, мислим мени непознат тамо код њих по хијерархији, да је у некој винарској фирми и онда смо с њим ту разговарали, близу центра града, то је до једног хотела једно стотинак метара на спрату горе имају представништво, то знам кад смо ушли тамо тога се сећам тог дана, али лично кажем да ли Живорад, Жика, мислим пар пута сам видео човека јер ми је помогао баш има неког механичара у фирми то се сећам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате ко је Милован Станојевић?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Он је овде сведочио, он нам је рекао како је полиција била у његовом предузећу, да је свакодневно комуницирао са запосленима и да је 29-ог или 30-ог да је дошао, вратио се у фирму тих првих дана није био ту и да је Митровића затекао у својој канцеларији и каже да је он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није говорио да је било полиције, не, само је рекао кога је затекао.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао нам је лепо да је у својој канцеларији затекао опт. Митровића.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Мисли госпођа да је ту пермутовала, она мисли да винарију да смо ми центар везе поставили тако. Ми смо свратили у град, значи било је представништво фирме, значи сад да ли је тај човек био надлежан и за ту винарију, ја кажем не знам хијерархију њихову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сада друго говорите, Ви друго говорите. Питање је било.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је нама овде рекао, није то неки случајни, да га је случајно затекао у канцеларији или случајно навратио него да је он седео у његовој канцеларији, да је ту било седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је рекао да је затекао опт. Митровића у канцеларији када је дошао након два, три дана.

НАТАША КАНДИЋ: Али да је полиција ту боравила у «Метохија вину»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о томе?

НАТАША КАНДИЋ: У Широком да?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја кажем долазили су ти људи из винарије, значи тамо и да је командант имао контакт са њима баш из тог разлога, значи баш из тог разлога, значи у вези одржавања, то ја сам рекао значи. Сад ја не могу да се сетим, ја кажем имена рекао сам код пар тих цивила смо свраћали, мислим можда то име не буде то право па да кажем јесте тај је човек.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто сте нам рекли да нигде командант не иде без Вас, да возач негде остаје, а Ви идете са њим. Кад он уђе на неки састанак или кад је негде, где се Ви налазите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да вам кажем у већини случајева сам био испред врата која састанак типа као у Приштини у штабу и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је на ходнику је. Немојте се понављати, ајте да мало будемо експедитивнији, рекао је на ходнику је.

НАТАША КАНДИЋ: Хоћу да питам то за «Метохија вино» где се он налази ако нам сведок каже у некој канцеларији, јел' он онда стоји испред канцеларије?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Он не зна, не зна тог човека.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је, да ли можете да нам кажете где је Зоран Ранђеловић тачно погинуо?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је на самом када се креће, то је један макадамски пут на излазу из Суве Реке ка Ораховцу тамо преко тих брда се иде, мислим може да се изађе у Зочиште тамо, али преко тих брда.

НАТАША КАНДИЋ: На путу или?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Самом значи улазу на путу ту испред куће, ту заседа је постављена.

НАТАША КАНДИЋ: А кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте добацивати, имамо то евидентирано.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мислим датуме не могу тачно да одредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда због сећања вероватно?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па протек времена вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Изволите браниоци?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, прво бих поставио примедбу на начин испитивања сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То на крају по ЗКП-у, молим Вас на крају имате право да поставите, да истакнете примедбе на крају.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А сад ћу поставити питање. Судија, ми имамо овде једну фотографију. Ја бих молио да је прво Ви погледате, погледа евентуално тужилац и да покажете сведоку, па бих онда питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ставићемо на документ камеру да је сви видимо.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Лакше је њему нек погледа судија, мислим нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли препознајете то возило?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Које је то возило?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То је наш нисан терано који смо ми користили у току боравка.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јел' то то возило којим сте се ви кретали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Овај нисан терано да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У периоду када сте возили то возило да ли сте возили неко друго возило или искључиво?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, само то и пре њега смо возили пајеро бели исто који је уништен био у некој акцији изрешетаног. Онда смо добили од команде ово возило.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле, у време рата, почетком рата, пар дана пре рата, за време рата да ли сте користили то возило искључиво?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Искључиво.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То ме занима. Сад ми реците само било је доста разговора о изгледу Митровића. Да ли је Митровић икада, ајте да почнемо овако. Колико дуго сте Ви са Митровићем провели тамо, оквирно, не мислим месец дана?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Лично тамо, значи крајем, пред рата 1998. и добар део то до пред сам крај рата 1999.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Може ли то да се каже 5-6 месеци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Може.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тај период? Да ли је у том периоду икада он имао кратко ошишану косу?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је тада био сед?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, он је овако смеђ човек, смеђкаст, као на слици овој претходној што је увек.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Помињали сте хотел «Путник». Јесте ли Ви имали, односно Митровић тамо какве везе у смислу неког смештаја, логистике, било чега?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта је то евентуално?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ту смо спавали исто, сад не знам колико дана да ли бомбардовање, пред бомбардовање, у том «Путнику»-у неколико дана и ту је углавном била измештена та наша база због безбедности из касарне у том делу па смо одатле после ишли и у касарну и ово, али, кажем ту смо имали базу, значи командант је имао ту канцеларију у тој бази.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поменули сте председника општине и поменули сте женско име, не могу сад да се сетим како сте рекли Весна?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сад Вас питам да ли је то председник општине или председник округа? Јер ми овде имамо у подацима да је председник општине мушко.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Знам да је госпођа обављала функцију и била је, имала је канцеларију у општини, а можда је била председник округа.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То Вас питам да не буде неспоразум у томе.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја сам рекао, обављала је значи функцију за општину целу где смо ми боравили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Било је доста говора овог 26-ог, дакле дан након што је Бараћ погинуо и дан о коме сте Ви говорили да сте провели у Призрену. Сад Вас питам прецизно да ли је Митровић без Вас или Ви са њим тог дана 26-ог и у једном тренутку био у Сувој Реци?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Значи и возач, значи то могу да кажем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Укључујући и возача?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Значи и возач.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је Митровић икада возио сам било које возило не само ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се понављати. Јел' знате колико пута је то говорио?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Рекао сам било које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, искључиво је био с њим. Немојте понављати.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Извињавам се судија, повлачим ово питање. Немам више питања судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Питања да ли има још?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја ћу прочитати сведоку само кратко део његовог исказа од 27.12.2005. године: «Заменик тужиоца: да ли сте некад возили у Приштини? Јесам. Где? У штаб Посебне јединице полиције».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим Вас. Који Ви читате записник?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Од 27.12.2005. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији записник?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Стојановић Љубише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово је сведок Обрадовић Горан.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Зато сам ја. Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја нећу много питања јер из одређених разлога, а рећи ћу и због којих, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало гласније?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да будемо конкретни. У тој бази у винограду, у винарији, колико је нас полицајаца било, бројчано можете ли да се определите или да кажем ја а Ви потврдите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него нека одговори, а Ви коментаришите.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Мали број, значи било је.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У униформи полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то по Вама мали број? Ако је мали број колико вас је било?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 10, 20, мање од 10?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да кажем ето било је кажем из резерви, било је ових још 20, 30.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Чекај да видим који су то 20, 30?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митровић каже да је било око петоро?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Били смо ја, Ви и возач то је три и та два везиста који нису у нашој јединици то је пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето тачно прецизно сам вам рекла пет.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Има ли још неко, ко је следећи, ајде молим те ако се сетиш?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ја кажем у смислу то рекао сам ти и на почетку, значи подразумевам и људе који су долазили у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада који су долазили људи него прецизно Вам је поставио питање. Да ли је било неког обезбеђења ту испред?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сем војске тамо.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не причамо, питаћу ја и за војску. Ја тврдим да осим нас троје и та двојица везисте који су стално негде били, који су имали антену фиксну и ону велику антену на возилу и уређај у том возилу. Значи, то је возило апсолутно теренско да више нико у полицијској униформи, у полицији, у полицији из наше јединице, тврдим ево овде одговорно, то смо и проверили није било. Да ли је то тачно или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта није било?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никог више?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је рекао око 20-ак, Ви сте рекли да је мање. Добро, Ви сте рекли петорица.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е сад овде сведок «А» каже често, па онда – свакодневно смо ми одлазили на састанке у Сувој Реци и ја сам држао састанке са командиром, начелником, помоћницима и издавао им задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли Ви то знате и да ли је ово тачно, а мора да знате јер смо били заједно стално? Да ли је тачно или није тачно?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Није зато што ми смо углавном базирали састанке у Призрену са нашим командирима чета, Мишковић први и шта ја знам, Сикетићем.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ви сте овде цело време говорили та униформа полицијска сиво маскирна. Да ли је то та униформа која је била на слици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто сам питала, па је рекао па сива, па видећемо како је већ рекао.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А зелено маскирну кажете да смо добили касније?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Касније рекао сам током рата смо добили.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морамо да рашчистимо те детаље јер сиво, маскирно или зелено маскирно није исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није исто.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Зелено маскирно кажем касније смо имали.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте мене некада видели, да ли знате јер ваш део посла је био да бринете и о радио станици и о радио овим батеријама да имају исправне и где је моја опрема. Да ли сам ја имао војни комбинезон? Да ли сте ме некад видели у војном комбинезону?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, никад.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То би исто било питање, ајде да окренемо ситуацију, да ли сте некад видели пуковника Делића у милицијској униформи?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То би толико било реално и логично. Хоћу да само упоредим једну страшну ситуацију која овде стоји у изјави сведока «А». Сведок «А» каже на Ваше питање на главном претресу, председавајућа и зато смо ми реаговали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али господине Митровићу, ја морам да Вам скренем пажњу. Није само сведок «А» говорио да је био у зеленој маскирној униформи. Многи су рекли да су Вас видели у зеленој маскирној униформи.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То касније. Ја сам 30-ог био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте сад да Вам предочавам. Хоћете да кренемо даље да предочавамо?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је каснији период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не каснији, искључиво говоре за који период сведоци јер су за тај период су и питани и сви су рекли, не сви него сад ћу ако хоћете да вам предочим: Вељковић Велибор – маскирно зелена униформа, долазио је као старешина, носио је маскирно зелену униформу. Па је онда и сад ћу вам рећи даље Војновић Миош.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То су периоди април, мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви говорите али то није тако, није тачно, они говоре за тај период кад су Вас виђали да су Вас виђали у маскирно зеленој униформи. Наставите даље питање.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Било је хладно, ја сам морао увек да имам јакну и спавали смо у возилима и укључили грејање и опет. Да ли смо некад, ево сад питање подсетили сте ме, у «Метохија вино» спавали у кревету у канцеларији или у возилу на расклопљена седишта и Ви позади?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сви ван објекта у време бомбардовања, значи било је сасвим логично да се.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ево, да ли смо у овом возилу, погледај, конкретно у том возилу Ви, ја и Љубиша?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: И пре бомбардовања и за време и после током дешавања. Зато сам рекао возило знам.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, следеће питање. На главном претресу овде председавајућа је питала сведока «А» кад је он дошао испред полицијске станице тачно време и више њих је то питало и мој бранилац и остали да се определи за време. Он је једно време говорио пола 10, између 10, пола 11, а на Ваше питање и Ви сте то потврдили и он каже око 11 сати. Не питам Вас него наводим наводе сведока «А». Око 11 сати испред полицијске станице то и то наишли смо ми тако да смо реаговали и оно што сте Ви рекли око 13, 14 поставили сте питање сведоку. Сведок «А» није рекао 13 него око 11 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него је сведок Обрадовић рекао да сте се вратили око 13, 14 часова.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, Ваше питање је било сведок «А» је рекао око 13, 14 часова, а сведок «А» каже око 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисте добро цитирали. Дајте поставите питање, видећемо кроз транскрипт.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Овај део брзо, ја сам јутрос читао то и ево каже сведок «А» каже око 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, поставите питање. Сведок је одговорио да је негде око 13, 14 часова. У истрази је рекао после подне, али сада је рекао 13, 14 часова да сте дошли.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је тачно и да ли је могуће да смо ми били око 11 сати или ја сам?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, па ја сам рекао, нисам могао да прецизирам време тачно али сам рекао да је то било 13, 14, да ли је између.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли, немојмо се понављати.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Провели сте много времена и 1997. и 1998. и 1999. на Косову. Ја знам ситуацију, рецимо Ви сте имали тешких ситуација да Вас је пар пута гађао снајпериста па сам ја инсистирао склањај се. Да ли кад је год друга која јединица имала проблем ја јављам склањајте се или упозорим

или војна јединица или било која, да ли смо пружали помоћ итд. значи то је све. Тај период проведен на Косову, ја верујем да сте Ви провели око 400 дана за тај период. Да ли је оставило последице на Ваше здравље?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ви сте 1967. годиште, релативно млад човек. Да ли сте у пензији? Рекли сте јесте. Да ли сте лечени на неуропсихијатријској болници у Нишу?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је то последица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас, због чега сад ова питања?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е сад на крају ћу поставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте уопште да постављате таква питања.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Битно је. Да ли је сав тај период на Косову оставио последице на Ваше здравље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати уопште, немојте молим Вас.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли би Ваше сећање било много детаљније и боље да нисте се у међувремену разболели? Ево то је питање круцијално.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Вероватно да би било прецизније.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам од овог сведока очекивао да понови хиљаду посто оно што сам ја рекао. Он је поновио можда 70, 80% али суштина је та. Ето то сам, завршавам тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље питања.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате још питања? Оптужени Репановић?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине Обрадовићу, ја бих имао једно питање за тебе кратко. Спомињеш зелену маскирну униформу и спомињеш касније да сте је добили.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли можеш да се определиш колико је то касније од дана почетка бомбардовања, колико дана касније сте је добили?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па не могу баш прецизан да будем, сигурно је протекло можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ближе микрофону молим Вас.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу баш прецизно да се определим, али прошао је један период док је то почело да се дели, можда 15, 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли почело бомбардовање?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Јесте, јесте, било је бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од бомбардовања колико би то било? Од почетка, значи кад је објављено 24-ог колико би било тих дана, кад би то било касније?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па можда да кажем 10 дана, не могу тачно да се сетим.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, хвала и везано опет за то интересује ме да ли је истовремено цео одред добио ту зелену маскирну униформу или је то овај само говориш за команду?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: 37. је добио, значи сви припадници су добили.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Истовремено, јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, по четама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелено маскирну?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Хвала лепо. Нема више питања за сведока. Само сам хтео још нешто госпођа судија ако ми дозволите када сте рекли ја као командир сам обишао без возача и без пратње. Ја ћу само рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте објаснили то.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ћу рећи да ја никада као командир полицијске станице нисам имао возача лично нити сам имао пратиоца. Не ја као командир полицијске станице Суве Реке него било који командир полицијске станице то никада није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није Вас нико питао као обезбеђење него у том смислу да ли је неко од полицајаца био са Вама а не у смислу обезбеђења.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, да. Не само тог дана, него и више пута на другим местима сам ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватили смо да нисте имали обезбеђење никакво, али мислили смо у смислу пратње.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: За разлику од команданта, од начелника СУП-а који имају возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, да ли се разумемо? Наравно да ја Вас разумем да Ви нисте имали никакво ни обезбеђење ни неку званичну пратњу, али кад је било питање било је у смислу да ли сте сами отишли да обилазите пунктове, сами као сами не са обезбеђењем, него да ли је био неко са Вама, да ли је неко од ваших полицајаца, у том смислу сте Ви одговорили.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јасно, јасно, али ја хоћу да кажем да ја као командир полицијске станице нисам имао те привилегије, значи нисам имао личног возача, нисам имао лично обезбеђење тако да сам ја био принуђен да идем сам, не само тог дана него и других дана сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још два питања, сетио сам се у међувремену. Да ли су командири чета код Митровића, дакле у овом Вашем одреду, да ли су командири тих чета Сикетић и други да ли су они имали

возача и пратњу као што сте Ви и Стојановић били у пратњи команданта одреда?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па када су долазили код нас обично су са возачем долазили и тад су имали господине судија и потребе да узму неке или батерије или радио станице или новију шифру за разговор станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, добро невезано из којих разлога.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: А сад по формацији, не знам да ли су они имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, али тамо сте од 1998, 1999. вероватно знате и те своје колеге, људе?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Пре тога, на пример командир чете је имао возача, значи возач који је додељен чети.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Која возила су користили? Којим возилима су долазили ти командири чета?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па биле су «ладе ниве», УАЗ-ови, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ландровери?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: То само можда по неким ако је одред неки имао али кажем да су код нас «ладе ниве».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него у вашем одреду, у вашим четама да ли сте имали?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, «лада нива» ја мислим да је била углавном то средство које су командири чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лесковачка, врањанска нам је спомињао да је, господин Митровић да је било «ландровера»?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па могуће, ја кажем зависно од чета до чета. Ја за нашу кажем углавном или УАЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи за вашу чету? Кад говорите нашу чету, јел' мислите на одред као цео одред или говорите за нишку чету?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не, па ја кажем нишка чета има «лада нива» зато што ја припадам нишкој чети, зато вам то и кажем. «Лада нива» тих теренских УАЗ-ова руских возила и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто тога нема у списима, ја Вас молим да нам који је то ауто, још једном поновите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Нисан патрол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је увећана фотографија? Покажите ту фотографију, то је фотографија број 5. Да ли је то то возило?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија ако дозволите? Исто је возило само на различитом месту, значи није иста фотографија, па је извучен сегмент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумем, него да ли је то возило на тој фотографији? Фотографија број 2, да ли је то исто возило?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте почели данас исказ и кад сте причали, само да подсетим кад сте причали колико вам је времена требало од Призрена до Суве Реке па Вас је суд питао која возила сте користили, рекли сте «користили смо плави нисан терано и бели пајеро. Откуд сад бели нисан?»

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Сад ћу вам рећи зато што пре дешавања, значи на Косову, зато сам рекао да сам провео преко 400 дана, значи уопште знам сва тачно возила која су протекла у команди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па управо зато питам. Мало пре је командант рекао колико сте ноћи преспавали у том, значи говоримо о белом нисану а Ви се тог белог нисана нисте сетили пре 45 минута?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Мене су питали шта сте имали од возила. Ја сам рекао имали смо, значи плави «терано 1», то знам, има и у досијеу МУП-а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није то спорно него Вас ја питам како се тога нисте сетили пре 45 минута?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија молим Вас. Противим се оваквом начину и питања и испитивања. Прво није тачно да се није сетио. Прво није тачно да је изнео такву констатацију и тужилац поставља питање које је недозвољено на недозвољен начин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није тачно наравно то што сте изговорили. Управо онако је како сам рекао. Рекао је била су два возила, био је плави «терано» и бели пајеро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад се појављује бели нисан.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Па ево питајте га сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам а Ви својим интервенцијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту сте почели да користите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Пре бомбардовања смо ово возило добили, значи пре, значи можда почетком године смо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим возилом сте дошли у «Метохија вино»?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Овим. Значи, само ја вам причам значи за 1999. се искључиво ово возило користи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па кад Вас је суд питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте рекли тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Зато што сам схватио питање шта смо од возила користили. Ја сам почео да набрајам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да набрајате?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па сам рекао да је прво био нисан терано плави, па је био тај изрешетани пајеро бели и онда смо ово добили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, било је другачије. Било је питање колико вам је времена требало да дођете од Призрена до Суве Реке, којим возилом, па сте Ви поменули та два, нисте уопште овај који сте малопре показали на слици. Ето само.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија опростите, питање је било уопштено, није се односило на одређени дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је. Он је рекао, он је набрајао.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Могу да Вам кажем госпођо судија, то постоји значи у команди чете, значи тај редослед возила, зато сам ја почео да набрајам, значи «плави терано», па бели пајеро па онда овај «терано» који смо добили почетком саме године, пре бомбардовања, значи можда у јануару да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Нема питања. Господине Обрадовићу, да ли имате Ви још нешто да изјавите?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате Ви питање? Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте данас да сте у садејству са војском ишли некуда, па да ли можете да нам кажете куда сте то ишли и кад је то било тих првих дана, да ли 25, 26.?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: А не, за те дане да вам кажем нисмо водили рачуна о својим јединицама. Те дане можда командант само се састао пар пута о стању на терену да добије извештај и од војске пошто је војска имала те уређаје за праћење. Значи, после смо у заједничке акције координирали. Ја не кажем да смо ишли заједно војник поред полицајца, то је нешто друго, јер за те дане, значи имали смо контакте.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте нам Божицара Делића и садејство. Где сте ишли са њим?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ето ишли смо приликом обиласка на пример граничних линија приликом обиласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али када?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па кажем то је претходних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је претходно? Кад претходно? Претходно пре бомбардовања?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, а после је било значи контаката између команданата и садејство, јединице полиције су изводиле своје акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а Паштрик?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Паштрик је значи у плану предвиђен можда у штабу. Ви мене питате о плановима, значи ја кажем, ја кад год сам отишао на терен био сам у нашој јединици и контакт команданата и војних и полицијских значи.

НАТАША КАНДИЋ: И само још нешто. Да ли нам можете рећи да ли неко од команданата чета долазио тих дана, командира чета тих дана кад сте били у «Метохија вино»?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Углавном, кажем су везисти долазили, снабдевали се, ми смо ишли у обилазак и до старе базе и до нове где смо сретали те командире чета и тамо у «Путнику» углавном је командант боравио, имао је канцеларију где су они на састанке долазили.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је Мишковић?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Командир прве чете.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли га виђали тих дана док сте?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па у Призрену тамо у «Путнику» јесам га виђао. Сретао сам пуно људи.

НАТАША КАНДИЋ: А у Сувој Реци у «Метохија вину»?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не. Не могу да се сетим. Знам везисти су били, и ту пар полицајаца који су долазили курири.

НАТАША КАНДИЋ: А само нам реците Ви кажете да сте били 26-ог у Призрену, јел' тако? А да ли знате како је повређени полицајац, како је он транспортован?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Знам да је зват хеликоптер, да је ангажован, знам да је и војска уложила своје напоре ту и око те прве помоћи и око свега. Значи, детаље транспорта које нисам улазио.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли видели хеликоптер?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Знам да је слетео. Госпођо да Вам кажем, ту је било не само с наших страна повређених, хеликоптере сам виђао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али како знате?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па на писти у бази има хелиодром где слећу хеликоптери и ту свакодневно слећу. Командант ми је рекао да је уговорено транспортовање ових наших.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас поново питам, јесте ли видели хеликоптер којим је транспортован?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Видео сам хеликоптер. Да ли је он био у њему или.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте били близу или сте били?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Па на удаљеност, не могу стајати поред хеликоптера.

НАТАША КАНДИЋ: Па колико је то, кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кад је била?

НАТАША КАНДИЋ: Па то кад види хеликоптер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које време?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ми имамо сатницу када је примљен у болницу.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али ја питам њега кад је он видео неки хеликоптер.

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Ма видео сам више, не тај један, више болничких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па више пута је то и одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: И само то. С ким се Ви налазите кад видите хеликоптер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како с ким се налази?

НАТАША КАНДИЋ: С ким је?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Возач, командант, значи ту смо углавном виђамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све је то објаснио рекао је да су били на некој удаљености јел' тако?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: На удаљености, јер не може се прићи има зона безбедности где може човек да приђе до хеликоптера.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Ви долазите из Ниша. Трошкове превоза можемо да Вам надокнадимо. Јел' тражите трошкове?

СВЕДОК ГОРАН ОБРАДОВИЋ: Само превоз, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ИСПЛАТИТИ сведоку 1.420,00 динара на име превоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Обрадовићу, можете ићи. Направићемо паузу једно 25 минута.

Настављено након паузе ради одмора у 12,25 часова.

Да ли смо сви ту? Јесмо, јел' тако? Добро. Изволите хоћете да изнесете неке примедбе на исказ овог сведока?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: (бранилац опт. Митровића) – судија, примедбу коју сам покушао да ставим, уважавам да нисте дозволили у том тренутку али мислим да није за опомену. Покушао сам врло добронамерно. Изговорили сте нешто што вероватно нисте тог тренутка мислили и испало тако. Предочавајући исказ сведока «А», односно део исказа сведока «А» претходно саслушаном сведоку, рекли сте да је сведок «А» тврдио да је између 13 и 14 видео Митровића у Сувој Реци, а вероватно сте мислили на време повратка које је овај сведок рекао. Тако је испало, преслушајте транскрипт, због тога сам хтео да Вам скренем пажњу, јер сведок «А» на страни 15 и 16 записника од 15.12. пред овим већем децидирано каже прво у 11 часова, па онда каже између 10 и 11 часова и то је била моја добронамерна примедба. Очигледно да нисте у том делу. У преосталом делу ово што сам и уваженом судији члану већа дао примедбу малопре, овај сведок је нарушеног здравља, то сте могли да видите а то може да се документује из његовог досијеа због чега је пензионисан, веома нарушеног здравља и ми смо ту чињеницу сазнали приликом саслушања у истрази, јер га нормално нисмо знали. Стога мислим да онакав начин испитивања и приказивања селективно његовог дела казивања из истраге и изношења тврдње да је то речено тако, а не приказивањем целовитог исказа и чињеница из целог његовог исказа се он доводи у заблуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то разјашњено, на крају смо разјаснили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Стављам примедбу у смислу чл. 103 ст. 1 ЗКП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, примљено, али то смо разјаснили, мислим да ништа ту није спорно. Хоћете позвати сведока Стојановић Љубишу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Стојановић Љубиша.

Сведок ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Стојановићу.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Љубиша Стојановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте од оца?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Славимира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 02. јануар 1963. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште где је?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ниш, улица Драгише Мишовића бр. 16/14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Полицијски службеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, на таква питања нисте дужни да одговорите. Хоћете да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Заклињем се да ћу у свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете у свему код исказа који сте дали код истражног судије 27.12.2005. године?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Остаје у свему код исказа који је дао код истражног судије 27.12.2005. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стојановићу, да ли сте Ви чули уопште за страдање породице Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Чуо сам 2005. године, тј. прочитао сам у средствима штампе, медија и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време док сте боравили на подручју Косова и Метохије нисте чули?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците, када сте Ви на Косово и Метохију отишли?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Отишао сам 10. јуна 1998. године у Ђаковицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које послове сте обављали? Шта сте били, при којој чети, при ком одреду?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 37-ом одреду Посебне јединице полиције био сам возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте возач све време и од 1998. и током 1999. године возач?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте возили 1998?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 1998. сам у почетку возио тамо неко доставно возило за снабдевање одреда неким намирницама и тако то, а од јула месеца, не могу тачно да се одредим који је то датум био 1998. возио сам команданта одреда потпуковника Митровић Радослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то одред био?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је био 37. одред Посебне јединице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви припадали некој чети?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам био у команди одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У команди одреда? Реците да ли сте Ви боравили уопште на подручју Суве Реке?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазите од момента када је проглашена непосредна ратна опасност, где се тог момента налазите?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: У Призрену у касарни «Душан Силни», тамо је МУП имао своју зграду, објекат, где смо били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све ту? Значи то било, јел' тако 23., 24. марта је објављено бомбардовање, значи Ви сте у касарни у Призрену?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се све налази од полиције, које чете, ко је све ту?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па ту је био одред команде 37-ог, команда 37-ог одреда. Па ту су биле чете – прва чета, то је чета из Ниша, била је пета чета из Врања, не могу тачно да се сетим, знам да је једна чета из Крушевца била у Сувој Реци дислоцирана, једна је била у Ораховцу. Прошло је доста времена тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командир прве чете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Командир прве чете је био Мишковић Саша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пете чете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да је био Илић Срђан, пре тога је неко био рањен, повређен, не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама непосредно био надређен?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Потпуковник Митровић Радослав, командир одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад у то време, значи марта месеца које возило сте Ви возили, којим возилом сте били задужени?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Возио сам нисан патрол беле боје М670-160.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад сте возили то возило?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То смо возило добили у министарству негде фебруара месеца 1999. године, ново увежена су та возила за команданте одреда на нивоу целе Републике. Значи, не могу тачно датум, знам да је отприлике био фебруар месец 1999.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми тад 24-ог марта, знамо сви да је у то време, у вечерњим сатима почело бомбардовање, односно објављено је бомбардовање, где се Ви налазите, јесте ли те ноћи били ту у касарни или сте били дислоцирани?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 24-ог смо се увече око 20 часова извршили смо дислокацију и отишли смо у зграду Скупштине општине Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко све?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Команда одреда. Чете су већ претходно по наређењу команданта напустиле објекат пошто је то непосредна опасност и знали смо да ће то међу првим циљевима да ће бити бомбардовано и по разним тамо фирмама у Призрену, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете команда одреда, ко је све сачињавао команду одреда?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Команду одреда је сачињавао командант одреда, заменик команданта одреда, помоћник команданта одреда и полицијски службеници, мислим да је био евидентичар, возач и позадина за снабдевање исхране, благајник. Значи, отприлике 7, 8 и лекар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле сте ту? Јесте ли се после измештали, где сте ишли, причајте нам мало о томе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Из касарне смо изашли, дислокацију 24. марта 1999. године око 20 часова и ту ноћ смо провели у згради Скупштине општине Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава? Испричајте нам значи од тог периода испричајте нам.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Добро, ја сам дао истражном судији тај исказ и ја могу да га поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али овде је веће, па поновите.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи, 25-ог у раним јутарњим сатима негде између 4 и 5, пола 5 кренули смо према Сувој Реци. Чете су већ у току ноћи отишле, сви су добили свој задатак у ком правцу треба да крену и које задатке треба да изврше, да обављају и ми смо у раним јутарњим сатима, значи око 6 већ стигли. Нисмо ушли у Суву Реку, него испред Суве Реке налази се «Метохија вино», то је један винарски подрум са плантажама, виноградима, огroman и ту смо се у те винограде задржали. Ту нам је била команда одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту кад кажете ту смо, кажите ко је све то био ту?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ту је био командант одреда са пратиоцем, ја као возач, ту је био и везисте су биле са њиховим возилом које је било мобилно, ту је био из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пратилац?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Обрадовић Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко из војске?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Из војске је био мајор Коњиковић Стојан са његовим тамо, са његовом пратњом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел' он већ био у том "Метохија вину" или сте заједно дошли?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нисмо заједно дошли. Ја мислим да је он био ту на положајима с војском па је дошао после, не могу да се сетим тачно, прошло је доста времена. Значи, знам ко је први стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових везиста ко је био? Ко је био начелник везе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То су радници који су упућени из нишког секретаријата на терен. Ја не знам, они су се мењали на месец дана и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај сиситем везе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су имали своје покрено возило и био је у виноградима, тамо су биле неке помоћне зграде, неке њихове радионице из "Метохија вино".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком возилу је било смештено све то?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су користили возило «ландровер».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Који је опремљен с оним антенама, с оним радио станицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Плаве боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве боје? Ту ноћ 25-ог јел' ту боравите?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи, цео дан смо провели 25-ог ту у те винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте преноћили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Преноћили смо у возилу, у возилу смо спавали ту у винограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ту су биле неки багреми, шикаре, склањали смо се од НАТО авиона да нас не лоцирају и да не изврше дејство по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у тим јутарњим сатима 25-ог марта када сте долазили на ово измештено командно место, да ли је било уопште неких дејстава?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ми смо већ у путу док смо долазили од Призрена према Суве Реке већ су била нека дејства на наше јединице и на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате, јесте ли то чули или како то знате да су биле акције?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па пуцано је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули ту пуцњаву?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је било страдалих, да ли је командант био у контакту са људима преко радио везе, ко пуца, где се пуца? Да ли то знате?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Контакт радио везом је био са свим старешинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно Вас питам на то кад чујете да се пуца, значи у раним јутарњим сатима 25-ог да је било дејстава?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тамо има нека насељена места, значи поред пута, путне комуникације, Призрен-Сува Река има насељена места, има ту, не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли јавља неко да ли има повређених, губитака?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није било повређених. Није било губитака тог дана на путу до Суве Реке, тј. испред Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли то до испред Суве Реке, јел' то "Метохија вино"?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту још полиције, подрум, да ли је још било полиције осим Вас и што кажете да је био Коњиковац, јел' тако?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, из војске. Није било полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било полиције?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, био је свако на свом правцу где су добили задатак да се крећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви раније долазили ту? Значи, пре дислокације да ли сте раније 1998, почетком 1999. године да ли сте боравили на подручју општине Сува Река?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Пролазили смо само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте пролазили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: И можда смо, тамо је била чета из Крушевца и Прокушља, неки мотел, хотел "Балкан", па смо свраћали код њих кад је у пролазу да их видимо шта раде, да их командант обиђе, да поразговара с њиховим старешином и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир крушевачке чете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да је тад у то време био Сикетић, не могуј да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад кад би то било када сте ви долазили у Суву Реку да их командант обиђе? Да ли је то било 1998, 1999. ако можете приближно да нам кажете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу тачно да вам кажем, значи током 1998. смо ту, ми смо користили тај путни правац Призрен-Сува Река-Дуље-Приштина кад смо одлазили у команду здружених одреда Посебне јединице. Значи, ту смо пролазили док није почело НАТО бомбардовање, после смо ишли доле овим путним правцима од Призрена преко Брезовице, Урошевац и Приштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант свраћао том приликом у полицијску станицу?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није, није имао ни потребе. Свраћали смо само до ове четврте чете сачињена од полицајаца, службеника из Крушевца и Прокупља, треће чете извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треће чете? У хотел "Балкан"?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, он се налази поред пута, на путним правцима Призрен-Приштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате уопште Суву Реку, јел' знато овако да опишете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па пролазио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана сте боравили у том измештеном командном месту?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па боравили смо једно, значи једно три дана смо боравили отприлике, јер део јединице је са пуковником Божидаром Делићем из војске ишла из правца Ораховца. Значи, ми смо ишли из правца Суве Реке, они су ишли из правца Ораховца док се нисмо спојили да би комуникација, путни правац био безбедан за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да опишете шта се све ту налази осим ових објеката "Метохија вино", тај винарски подрум, шта се још ту налази, рецимо преко пута да ли знате да ли је било још неких објеката?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није било, ту је само била њихова управна зграда "Метохија вино", мало даље стотинак метара је била њихова

тамо неке помоћне зграде, радионице и виногради, огроман комплекс. Преко пута ту је био неки багрем, шикаре неке и после доле јер Сува Река је доле у подножју у долини, ово је мало на узвишици на брду испред Суве Реке гледано из правца Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је фабрика «Дампер»?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И причајте нам даље шта се дешава тог 25-ог ту сте били, преноћили сте, где сте конкретно преноћили Ви и командант?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па пре него што смо преноћили увече око 24 часова чули смо неке јаке детонације и радио везом из Призрена ми је јављено да је гађан објекат тамо где смо били, објекат наш у касарни да је гађан, бомбардован, три пројектила су пала и том приликом да је погинуо један полицијски службеник из Призрена и један наш полицијски службеник Бараћ Драган који је био у команди одреда за снабдевање храном и тако и да је тешко повређен помоћник команданта одреда Милојевић Ненад и да је пребачен у болницу у Призрену. То је негде увече било око 20 часова, међутим због мере безбедности ноћу нисмо путовали, нисмо могли да одемо на лице места тамо да видимо шта је, ко је како је и онда сутрадан изјутра 26-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је то сутрадан, који је то датум?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 26. марта изјутра око 8 часова смо отишли, јер између Суве Реке и Призрена има око 30 км, значи пола сата нека возња. Отишли смо око 8 часова за Призрен и свратили смо горе код овог нашег објекта који је бомбардован где је погинуо овај полицајац Бараћ Драган и овај други полицајац, не знам му име и презиме из СУП-а Призрен и ту је командант Митровић остао да види може ли да се нешто уради, да се извуку ови затрпани, јер та зграда је била од три спрата, три нивоа и онда су те плоче пале. Наша та канцеларија, команда одреда је била у приземљу, близу улаза, а ја сам отишао, ту у кругу касарне има пумпа, војна пумпа где смо точили гориво, отишао сам да цип напуним горивом. Када сам се вратио овамо до нашег објекта који је бомбардован и пошто ту није могло ништа да се учини јер то су оне велике бетонске плоче, било је ту можда пар људи који су покушавали да. Отишли смо до болнице у Призрену која се налази у другом делу града, да обиђемо овог повређеног, капетан мислим да је био Милојевић Ненад, помоћник команданта одреда за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све отишао?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Отишли смо командант Митровић и ја и Обрадовић Горан. Када смо дошли тамо Обрадовић Горан је остао тамо код возила јер увек је било или да ја останем или а ја сам из ципа извадио неке цигарете боксове да понесемо горе и отишао сам са командантом, то је на

првом спрату болнице у Призрену код овог Милојевић Ненада да га обиђемо и да видимо шта и како је и да видимо око транспорта. Ту смо му дали цигарете, ја сам сачинио једну фотографију да човек има за породични албум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми са чиме сте сачинили ту фотографију?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Фотоапаратом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који фотоапарат?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да је био «Олимпик» неки стари модел апарата који сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли мало да опишете како је изгледао Милојевић када сте га видели?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па био је сав натечен и био је сав, био је тамо, лежао је у неком полуседећем положају, био је сав у завојима, значи опекотине од бомбе и детонације која га је бацила ван овог објекта, то је отприлике колико могу да се сетим. Значи, био је у завојима, умотана глава, руке и натечен је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи, ту смо видели шта је он и како је и командант је поразговарао са њим где да се транспортује, да ли да се транспортује за војну болницу у Нишу или за ВМА. Било је тада доста повређених и рањених полицајаца ту. Била је пуна болница јер тамо према граници са Албанијом, на Паштрику су била нека дејства, војска је имала ту неке исто проблеме и било је да ли да се вози са санитарним возилом или хеликоптером јер није било много безбедно због НАТО авијације и онда је на крају одлучено да ће да дође хеликоптер са видно обележеним оним црвеним крстом и ту смо сачекали док су они утоварени у та возила санитар јер је хеликоптер могао да слети само на стадион у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви чекали? Јесте ли ту били баш поред хеликоптера?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, били смо у болници док су се ови рањени санитаром и онда кад су они кренули санитаром ми смо за њима кренули према касарни горе где је слетео хеликоптер да се они. Када смо дошли до касарне ја мислим да код капије сам ту остао са возилом, а командант Митровић је отишао ближе тамо јер то је мало велики комплекс, према игралишту, према хеликоптеру десно ето да види да су ови рањени убацују и да хеликоптер узлети. Када је хеликоптер узлетео командант Митровић се вратио овамо до нас и отишли смо горе још једном до ове зграде наше која је била бомбардована да видимо. Мислим да се ту и увиђај вршио, да су дошли судија, техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви након што је обављен тај транспорт, Ви се поново враћате у касарну?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ми смо били ту у касарни. Ја мислим да сам остао ту код капије јер није било безбедно да се иде тамо и опет се враћамо код овог нашег објекта који је бомбардован и где је овај полицајац, где су ови полицајци били затрпани да се види шта и како, да се извуку, да се транспортују, пошто су већ породице биле обавештене о њиховом страдању и то. И ту смо се задржали неко време да се знађе могућност да дођу неке машине, јер војска је дислоцирала, иселила све своје машине из касарне на терен па да се види неко предузеће где може да има то да помери те бетонске плоче да се ослободе ови људи ако имају наде, шансе или и одатле смо кренули према СУП-у Призрен али и он је био дислоциран под начелника Милоша Војновића, да се знађе нека могућност па да се у некој фирми пронађу неке машине, багери које могу да. На крају крајева командант је имао састанке са начелницима, ја тамо нисам улазио, не знам која је тема била јер нисам присуствовао тим састанцима. Моје је било да одвезем где ми се нареди. Ту смо се задржали, не могу тачно да одредим, једно сат времена, како већ. После тога смо отишли за мислим да се предузеће звало «Хигијена» Призрен, то исто налази се на другом делу града где је тамо исто био део наше команде одреда за аналитику. Мислим да је био Илић. Они су се мењали, био је капетан Микић, Илић, не могу тачно али мислим да је Илић био у то време, да види командант доле са њима око потребе одреда, аналитике вођења и тако то већ, кажем, не знам и ту смо се задржали, мало смо и погледали телевизор, ту је била она сателитска антена и ту смо мало погледали шта се и како дешава и негде у поподневним сатима, не могу тачно да одредим 14, 15 смо кренули према Сувој Реци али смо успут пошто пролазимо ту, хотел «Путник» где смо ми имали собе али нисмо ту спавали, нисмо их користили али су нам биле ствари ту. Командант је рекао да ту станем значи поред хотела да оде у собу да узме неке своје ствар. Ја сам стао ту, полицајац пратилац Обрадовић Горан је остао поред возила и ја сам ушао у кухињу да, јер ту нам је била и кухиња кад нисмо били на терену ту смо се хранили, да узмем код куvara нешто хране да понесем. Ја сам узео храну, командант Митровић је узео неке своје ствари и шта већ, не знам у својој соби и одатле смо кренули пут Суве Реке да би пре мрака стигли тамо где нам је била измештена команда у "Метохија вино", у виноградима у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад би то било отприлике да сте стигли?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је било 26-ог у поподневним сатима, значи пре мрака, март месец, око 15, 16 часова, значи знам да смо стигли пре мрака и не могу тачно да одредим, мислим да је било око 15, 16 часова. То је за 26. и ту смо вечерали, ту знам да је мајор Коњиковац и он с нама дошао, придружио се, што сам ја узео ову храну и ту смо вечерали можда и први пут тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у тим просторијама "Метохија вино"?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па ту, цип нам је био и просторија, шаторско крило, отворим позади, поставим ту у виноград јер нисмо били у тој згради јер смо се плашили да нам и она не буде, него смо ту, кажем биле су неке шикаре, багреми, виногради, плантажа, они путеви велики па смо тако ту смо и спавали у возилу у ципу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви код истражног судије сте такође описали где сте све били, кад је обављен транспорт, да сте се вратили. Међутим, ниједног тренутка нисте споменули ни «Хигијену» да сте били тамо, у «Хигијени» Призрен и у «Путнику», сад сте први пут то споменули?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Знате како? Од кад сам дао тај исказ ја сам, оно што кажу, хиљаду пута, милион пута мотао снимак, прошло је доста времена, не могу тачно. Ја смем својим животом, својом главом да потпишем да смо ми тог дана били у Призрену, кога смо видели успут, ја стварно не могу, значи то су неке ситнице, ја сам мотао, мотао филмове да видим јер чак и тај датум 26. ми је, тј. 25. ми је остао познат по томе по том догађају на пример, тај један преседан почетак рата НАТО бомбардовања, тај пок. Бараћ Драган с њим сам свако јутро пио кафу и онда није свеједно, ипак је то једна стресна ситуација и то ми је остало у сећању тако да ја сам, кажем, мотао, мотао филмове, све оно али тог дана смо од раних јутарњих сати до касно по подне пре мрака цео дан провели у Призрену. Сад које су тачно релације биле вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било објашњење зашто се нисте у првобитно кад сте давали исказ, присетили сте се накнадно?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тако је. Кажем, ја сам после тога ове две године од кад сам дао тај исказ код истражног судије мотао филм, покушавао да се присетим колико сам успео и могао да се присетим свих тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда говорили сте о томе да кад је вршен транспорт да је било говора да се транспортује санитаром Милојевић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па санитаром или неки камион, неко возило да се изнађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад сте баш прецизно рекли хеликоптером?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте баш прецизно навели да је био у питању хеликоптер, да је тако обављен транспорт, али сте спомињали у истрази санитар, па чисто да Вас подсетим да ли се сећате нешто?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да јесам споменуо у истрази санитар, можда не санитар, али неко возило којим може да се изврши транспорт рањених Милојевић Ненада и других који су били, а било је из војске ту још тешко рањених итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли се у то време одвијала док сте Ви боравили ту у Призрену, да ли се одвијала нека акција припадника Посебне јединице полиције?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су добили задатак, свако је добио свој правац кретања и конкретан задатак. Знам да су имали нека тамо, то је значи на правцу између Суве Реке и Ораховца ту су нека села Рештане, Студенчане, Самодража, да су имали нека дејства на њих и да јаку ватру и да нису малтене могли ни да крену тамо тако да је командант чак и наредио њиховим командирима чете да не форсирају да прво безбедно и ако треба корак по корак и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било комуникације за то време док сте били у Призрену, док сте збрињавали повређеног да ли је било неке комуникације са командирима чета у то време? Јер знате зашто Вас питам, зато то је акција у току, добијен је задатак, Ви се налазите са командантом у Призрену, да ли је он некако координирао том акцијом, да ли је био у контакту са командирима?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи, он је издао задатке претходног дана а он је код себе имао увек две радио станице с којом је вршио комуникацију са старешинама тј. командирима чета, али је рекао да је ово приоритетни задатак да они ту заузму све положаје где се налазе и да не морају и да је приоритетно да збринемо ове повређене, рањене и нормално ове људе настрадале, приоритетан задатак јер то је први губитак почетком НАТО агресије, огроман губитак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Миљковић Милутин?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Миљковић Милутин, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је све био око тог збрињавања повређеног? Ко је све био око њега јер спомињете да сте га Ви видели, да сте били, да се ишло према хеликоптеру, да је командант обезбедио превоз. Ко је још био ту осим Вас?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Била је упућена непосредно пре рата и оно била је упућена екипа доктора из војне болнице из Ниша, можда су и ти људи. Ја знам да им је командант Митровић дао једну радио станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било полицајаца некога још ту?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Вероватно да је било, ја кажем јер није само Милојевић Ненад био повређен и транспортован, то је било више њих, 5, 6, можда 7 колико су већ били тамо, тако да вероватно је свако гледао да збрине конкретно рањене или повређене. Има људи који су били, не знам, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тог дана био обучен Митровић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: У плаву маскирну униформу и имао је на себи маскирно зелени прслук борбени који је добио од пуковника Божидара Делића из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао нешто на глави?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Увек је носио качкет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је носио чинове?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких трака око рукава?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тад у то време, не могу да се тачно сетим, знам да су биле неке црвене, плаве траке кад су се изводиле акције јер су терористи тзв. «Ослободилачке војске Косово» имали и они доста ове наше униформе, али баш тог дана ја не могу стварно да се сетим да ли је било неких трака на руци или није. Кад су извођене те акције, преглед, чишћење терена, комуникација носиле су се те траке, зависи, планира се у команди које ће се носити везано за акцију. Тад не могу да се сетим да ли је било конкретно или није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се припадници Посебних јединица полиције превозили, којим возилима?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Превозили су се теренским возилима и камионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то теренска возила?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: "Ландровери" и разна комби возила, «мицубиши» смо махом имали и ови камиони који су били из фирме мобилисани. Мислим да је био један камион из нишке пиваре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците чији су то били "ландровери", јел' знате којој чети су припадали?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Свака чета која је, значи из свог СУП-а је повезла та возила која смо имали, значи нишка чета је повезла из нишког СУП-а, то су "ландровери" дефендери они беле боје, «ладе ниве», значи сваки секретаријат којим возилом је располагао и одредио да да на коришћење посебној јединици чети, после они су то користили. Мени то толико, да ли овај из Пирота вози то, овај из Крушевца. Отприлике су били "ландровери" дефендери «ладе ниве» камиони, комби возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли знате ко је Зоран Ранђеловић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Покојни Зоран Ранђеловић мајор, командант 87. одреда, Посебне јединице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био смештен у то време наравно од почетка бомбардовања?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он је био значи, 87. и 37. одред то су два одреда, командант Митровић је командовао 37. одредом, 87. одред то је «Б» варијанта који је покривао територију по дубини кад они су били на терену, ја мислим да је био тамо негде на путном правцу између Суве Реке и Ораховца где су биле његове, они су држали положаје значи ти припадници 87. одреда,

тако је он био са својим одредом, није био са нама у Призрену у касарни. Виђали су се с командантом Митровићем на састанцима кад је било потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је долазио Ранђеловић на неке евентуалне састанке у "Метохија вино", тих дана, значи све што Вас питам односи се на те дане почетком рата?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Почетком рата. Па првих неколико дана сигурно да није јер, значи није могло, зависи где је он био тамо по том распореду, није могло да се, комуникације нису биле безбедне а после тај човек је и погинуо, ја сам био на викенду у Нишу. Знам да је погинуо тамо негде на путном правцу између Суве Реке и Ораховца. То је пут од макадама, то није асфалтни пут који пролази кроз разна села (Ретимље, Студенчане, Самодраже и тако ту негде), заседу су му поставили и ту је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли мало да опишете пок. Ранђеловић Зорана како је он изгледао у то време?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Црн човек онако, онижег раста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју униформу је носио?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он је носио плаву маскирну, они су имали само плаве маскирне униформе, плаво маскирну униформу је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још нешто било карактеристично код њега да сте запазили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ништа посебно што би ми скренуло пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли Ви уопште знате ко је био задужен за општину Сува Река, осим полиције ОУП-а Сува Река, матичне полиције, да ли је још неко био задужен за безбедност?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То већ није била наша надлежност. Како да вам кажем, ми из штаба, то је више питање за команданта Митровића, мој је посао био да возим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, чисто да ли знате?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су имали, значи ОУП свог начелника, свог командира, њихов непосредни старешина је био начелник СУП-а Призрен, имали су мислим и свој вод, одељење, штаб Посебне јединице полиције. То је већ питање на које не могу да одговорим, то је више за старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви трпели неку рафалну неку паљбу тих дана? Да ли сте имали неке нападе тих дана да ли се сећате?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па знате како, ако дозволите, ја сам 10. августа 1998. године био рањен тако да знате кад вам се нешто деси. Било је тих годину дана, било је стално тих пуцњава, паљбе, гађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о томе код истражног судије. Да ли сте поводом те паљбе свраћали у ОУП Сува Река и кад је то било?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је било неколико дана, негде око 25, 26. можда 28-ог ја мислим да је можда било, да је било 28-ог кад су се већ ове наше комплетирао одред, спојио се овај део одреда који је ишао из правца Ораховца и из правца Суве Реке па су негде на средини, чак више ближе Сувој Реци спојили и онда кад је требао неки следећи задатак према Добродољане и следећи путни правац и онда су нас тј. команданта Митровића су позвали из СУП-а Призрен да се хитно јави у СУП Призрен. Пошто смо ми били ближе Сувој Реци онда смо кренули према Сувој Реци тим макадамом, тај пут који спаја Ораховац и Суву Реку и кад смо ушли тамо у село Бетимље у Сувој Реци са леве стране тамо у брдо то је Дуље, горе то брдо, значи није тако далеко има неки каменолом и одатле, то је Обрадовић Горан је то приметио да су на нас пуцали јер ја сам више гледао где возим, било је доста и мина постављених по асфалтном путу, ударне рупе и тако то и онда је рекао гађају нас, брзо. Он је то рекао максимално и ја сам онда брзо нормално и рекао ми је вози у ОУП Сува Река. Тај ОУП је поред путног правца Призрен-Приштина и ја сам отишао, тамо сам их одвезао право, тамо смо стигли врло брзо, знам тамо су били неки цакови, неке ствари. Стао сам, то је једна стара мала зграда, стао сам ту у двориште непосредно испред улаза, изашао је командант Митровић и за њим је изашао и Обрадовић Горан. Ја сам ту остао да окренем возило, цип нисан и док сам изманеврисао, изашао да пођем тамо да ли да одем у WC или воду да узмем, они су већ изашли и кажу идемо за Призрен. То је било, не могу да одредим, врло кратко време и каже ови овде, то је само коментар био, командант Митровић и Обрадовић, ови овде се дислоцирају, селе, тако нешто, све су растурени и тако нешто. То је нешто што могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нешто саопштава, да ли нешто говори?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, не, само је био тај један коментар кад је ушао у возило и ја сам одмах за Призрен отишао, мислим отишли смо за Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тада, тог дана у каквој сте Ви униформи били?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Почетком рата ми одмах нисмо обукли ове зелене маскирне, носили смо плаве униформе. Командант је више носио ту плаву униформу јер она изгледа мало, да кажем, свечанија, мало оно утегнутија јер он иде на те састанке, на те структуре председника општина, начелника СУП-а, у команду здружених одреда у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда се носила плава униформа?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па добро, он је носио плаву, јединице на терену које су већ биле чета, оне су све биле у маскирно зелене униформе због терена тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте се Ви пресвукли у зелену? Колико би то било у зелено маскирну, то сте говорили код истражног судије? Када би то било?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па првих неколико дана сигурно нисмо, сигурно нисмо, кажем почетком те НАТО агресије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад зашто бисте се пресвукли у маскирно зелену?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Зато што смо и ми изашли на терен у природи, више смо се значи почели све више да, напустили смо "Метохија вино" и тамо већ други путни правци где је било, где смо имали наређење од штаба ове комуникације да обезбеђујемо и да очистимо и због тога. Значи, више смо, мање је било тих састанака, мање је било, значи више смо били ту на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи када се иде у акцију добије се задатак, иде се у акцију. Да ли то значи да тада су се носиле маскирно зелене униформе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То подразумева, јел' тако? Да ли се то односи и на команданта? Дакле, не иде ни у какву посету, ни на какав састанак, него директно иде у акцију?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Добро, ове маскирне униформе нису то неке свечане униформе. То су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас ово питам. Значи, директно иде у акцију, добио је задатак, иде на положаје, воде се борбе. Да ли је био у маскорно зеленој или у плавој униформи?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је било на команданта, он то одлучује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па Ви сте ту поред њега, Ви га возите, знате како је било?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Првих неколико дана – 25, 26, 27, 28. био је у плавој маскирној, касније да ли је то било, прошло је доста време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, овде нам је опт. Митровић рекао да је 25-ог већ кренула акција, већ је добио задатак. Да ли је то подразумевало онда ако Ви кажете да се у акцијама носе зелено маскирне униформе, јел' то подразумевало да се пресвуче?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ту није постојала наредба за команданта да он обуче плаву, јер командант не иде тамо где иду чете, значи командант је тај који обилази све чете и оно тако да то је било на њему да определи коју ће униформу да обуче, али првих неколико дана НАТО агресије 25, 26, 27, 28. био је у плавој маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било да је био у плавој маскирној, било да је био у зеленој маскирној униформи, да ли је и на једној и на другој носио чинове?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, увек. На плавој је носио горе на раменима, а на овој зелено маскирној чичак овде у пределу грудног коша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се некада десило да командант Митровић оде сам возилом негде?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не. Кључеви су били код мене и резервни и ово и једино сам ја возио возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тражио некада кључеве да оде сам евентуално да има разлога зашто би отишао?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није, одговорно тврдим. Ја сам имао решење за то да будем возач и да возим то, то ми је био посао, због тога сам примао плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, ја ћу Вам предочити у ствари сада прво фотографију једну коју кажете да сте Ви сачинили у болници. Да ли је то та фотографија?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, то је та фотографија. Та што се види овде цигарете, бок цигарете, мислим да је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како Вам ту делује Милојевић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па видите натечен у завоју као што сам и описао, колико сам могао да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако вам је деловао?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да. Иначе, није овако. Значи као што сам и описао тако изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сведок за кога сам Вас питала да ли га познајете Миљковић Милутин он наводи да је био све време присутан када је вршен транспорт Милојевићев до хеликоптера, све време је био уз њега и када смо му предочили ову фотографију коју сте Ви сачинили кажете, он је рекао да по његовом мишљењу та фотографија је можда касније сачињена када се повређени мало опоравио, јер му ту апсолутно не делује онако како га је он видео.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он је повређен 25-ог увече, а 26-ог је већ транспортован на ВМА хеликоптером.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вам само предочавам зато што он каже да је тако деловао и ову просторију, каже просторија на фотографији више личи на просторију где су њихови радници били смештени испод касарне у војној болници, додуше није сигуран?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, касарна, војна болница тамо касарне немају, имају можда неку амбуланту своју и тако то, али ја сам био тамо и ја и не знам где им се налази та амбуланта, а ова је фотографија у болници у Призрену, источна страна, види се сунце јутарње, преподневни сат као што сам рекао, можда буде 9 сати, види се по сунцу, по сунчевим зрацима, може да се и вештачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. марта Ви сте нам све описали где сте били, кога сте посетили.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Оно колико сам успео да се сетим, ипак је прошло не знам ни ја истрагу кад сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим објектима сте били када сте дошли у "Метохија вино". Сад ме интересује ово да ли је уопште Митровић тог дана 26-ог марта долазио у центар Суве Реке?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не. Одговорно тврдим не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Јовановић Ненад?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Знам Јовановић Жику, а Ненад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јовановић Ненада? Он је помоћник командира ОУП-а Суве Реке.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није ни чудо што га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево ја ћу Вам предочити. Он каже да је тог дана видео Митровића са плавим "ландровер"-ом и препознао га је како је изашао из возила, да је пошао према њему и сад описује ситуацију када је то било и како је то било, пришао је Митровићу, кренуо је да га поздрави пар корака, поздравио се, међутим, у тренутку га је прекинуо у отпоздрављању и рекао шта је ова гужва, шта се овде ради, описује да је био у зеленој маскирној униформи, да је сам возио, да је видео кад је из возила изашао са места возача, да није имао чинове, док је било и других сведока који су тврдили да чинове није носио јер се у рату чиновни нису носили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ноторна неистина. Значи, прво "ландровер" и нисан патрол то су сасвим два различита возила, два произвођача. ландровер производи Енглеска, а нисан патрол Јапан. Нисан патрол је беле боје, а ландровер плаве, чинове увек је носио, значи одговорно тврдим све ово што сам изјавио својим животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «А», то је заштићени сведок, погледајте да ли Вам уопште казује то име и презиме?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже – наилази ландровер на самом углу код главног улаза станице и из тог возила који су иначе користили чегрови, односно то је било њихово возило, излази «Чегар 1», креће ка станици полиције где су они стајали и обраћа се помоћнику Ненаду Јовановићу који је хтео да га отпоздрави, међутим, овај није са њим хтео ни да га поздрави већ му је наредио да не стоје ту већ да крену за њим да прате јединице чегрове. Дакле, и он каже да га је тог дана видео у Сувој Реци и то описује којим возилом.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: По мени изјава сведока уопште не одговара истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што мислите да би они то тако рекли да су га видели, описују ситуацију и све, чисто Ваше мишљење зашто би они то тако изјавили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не бих могао то да кажем, али можда су људи нешто, значи погрешили, збркали, било је ту много тих догађаја. Значи,

одговорно тврдим, подвлачим својим животом, потпуковник Митровић - командант одреда никада се није возио сво време, значи од јула месеца 1998. до 14. јуна 1999. године кад смо се повукли из Призрена са другим возачем, са другим возилом, никада није био без чинова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он говори да никада чинове није носио, да га је често виђао и раније.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ево фотографије, ево овде се види на фотографији испод прслука. Кад је мењао кошуље, ево увек сам му ја ове чинове скидао и намештао на палети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када смо му предочили фотографију, ову управо која је испред Вас он је рекао да тог дана Митровић није био тако обучен, да је он био још краће ошишан, дакле, да није тако изгледао?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Судија, ми смо били тамо у рату, ратно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био јако кратко ошишан, пунији.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Никада, увек је имао дугу косу зачешљану, нисмо ми имали ни могућности тамо да се пресвлачимо, објекат је био бомбардован, рушен, фризерски салон једино кад смо долазили у Ниш на викенд шишали смо се тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, још једно питање ћу Вам поставити везано за "Метохија вино", у истрази сте рекли да је био и новосадски одред?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Командант Бериша, то је моја класа из школе па га знам тако, не знам му презиме, он је командант новосадског 23. ваљда одреда, не знам и он је с његовим возачем долазио ту чисто да јер они су били горе на Дуљу ваљда на путном правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где, ко је ту долазио, он је ту боравио у "Метохија вино"?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, дошао је да се види са нашим командантом, да размене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, у то време?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па то је можда било, у то време није могао да дође, значи првих неколико дана те НАТО, можда је то већ било 28-ог, 27-ог када смо се спојили са јединицом и када је комуникација била проходна, значи првих два, три дана није могао да дође сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте такође у истрази навели да сте са Митровићем обилазили терен у време акције?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то терени? Када се, на коју акцију се то односи, прецизно само молим Вас ми реците?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Зависи, обилазили смо чете, јер све чете су ишле из различитих праваца, значи друга чета из Пирота рецимо састављена,

то нам је био и заменик команданта Митровића мајор Грујић Предраг, он је био са том четом. Мислим да је била и трећа чета из Лесковца из тог путног правца, значи али добро тих првих неколико дана није док комуникације, а после смо нормално свака чета је имала свој положај, свој правац и нормално да смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, баш тад кад су биле те акције?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Чак мислим да је ова почетком 28-ог мислим да је ова чета из Врања, пета чета имала и неке припаднике полиције који су погинули, један или два, не могу да се сетим, имали су губитке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте дошли, тих дана 28-ог, 29-ог у Суву Реку, баш у центар код ОУП-а, рекли сте да је био дислоциран у неку кућу?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: ОУП није у центру, он је на излазу из Суве Реке према Приштини, према Дуљу, значи та зграда, то је једна стара зграда, значи они су тад, али тад су изгледа вршили дислоцирање, износили су оне њихове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте ту која је кућа, то је значи пут кажете према Приштини?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците у односу на ту полицијску станицу где би то било да ли је то удаљено? То је према Приштини? Па према Приштини, молим Вас.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је пут Призрен-Сува Река према, Призрен-Сува Река-Приштина, то је са десне стране пута значи гледано из правца Призрена, непосредно поред главне комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Ви обележите, ја ћу Вам дати фотографију Суве Реке и где која је то кућа.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја се извињавам сведок говори о локацији ОУП-а Сува Река где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То га и питам. Молим Вас, погледајте фотографију. Може, може, не, не ову другу, ову у боји. О ОУП-у Сува Река и ја говорим. Да, то, то. Е обележите где би била, где је био дислоциран ОУП Сува Река, тад кад сте дошли, значи то је било после 27-ог, 28-ог?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Извињавам се судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас немојте ме прекидати, молим Вас ја предочавам.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Сведок је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу уопште да ме прекидате, молим Вас господине Ђурђићу.

Председник већа

ОПОМИЊЕ адв.Ђурђића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то Вам је господине Ђурђићу последња опомена. На страни 20 код истражног судија, само да Вам још прецизније кажем, на записнику од 27.12.2005. године, пита Вас адв.Горан Петронијевић, кажите ми знате ли где су се то дислоцирали, претходно ћу ићи овако: ја сам ушао код оног дежурног полицајца или у ходнику сам остао ту негде, а Митровић за њим, Обрадовић ушли су код командира, начелника ОУП-а. Тамо у једној канцеларији, па на даље питање: па мислим да је био њихов начелник јер они су први тих неколико дана били ту, нису се дислоцирали, после су се дислоцирали, значи када смо тада свратили они су још увек били у ОУП-у стерешине њихове; кажите ми инсистира Петронијевић, кажите ми знате ли где су се то дислоцирали, јесте одлазили тамо; а Ви кажете тамо нисмо после тога када су се дислоцирали, можда касније у неку кућу, сад колико могу да се сетим. Покажите која је то кућа? Само то покажите.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Та кућа знам да је била поред ове главне комуникације сад не знам одакле је ово фотографисано, ово је фотографисано из правца Призрена или из правца Дуља, не могу да. Та кућа је била значи поред, у центур негде Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Поред ове главне комуникације Призрен–Приштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и где би то било од прилике, па знате где сте долазили, где сте видели?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па негде у центру овде негде где им је центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте пут Призрен–Приштина, је ли тако?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где у ком делу?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Негде у центру, не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тачно да се оријентишете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Знам да су поред главне комуникације у некој кући у центру негде, у центру Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је Рештански пут? Знате?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ишао сам тим путем, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли тим путем?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли можете сад овако видите овај Рештански пут, је ли знате које је Рештански пут, је ли можете ту да се оријентишете? Да ли је ближе том, том Рештанском путу или је ближе према Призрену, мислим на пут?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Добро, добро. Мислим да је ближе према Призрену, али не могу тачно да се изјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе чему?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Према Призрену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још ћу Вам предочити исказ који сте дали код истражног судије, Ви сте рекли да је командант Новосадског одреда у почетку боравио у управној згради «Метохија вино», а сад кажете само да је свраћао, шта је ту истина?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи боравио није, свраћао јесте, е сад кажем јер ја сам после тог исказа, ту спавао није нисмо ни ми спавали у тој Управној згради, нисмо спавали значи знам да је долазио, сад добро можда је то, јер сам каже после тог исказа мотао хиљаде и хиљаде пута филм, шта све, како не може све да се. Ја сам прелазио пуно километара, пуно сам прешао, пуно релација, не могу све да, нисам све упамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што сад неке ствари децидирано тврдите да је то тако било јер у истрази тачно је да сте говорили да сте санитаром, да знате где је санитаром био транспорт, сад кажете децидирано хеликоптером, зато Вас питам.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Била је једна од опција санитаром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна од опција?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Једна од опција је била санитаром, јер за хеликоптер у почетку је било неизвесно, због није било безбедно због НАТО авијације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, питања.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ипак да се нека потврда касније шта добило да може хеликоптер црвеним крстом да лети и онда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био командант Крушевачке чете?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Сикетић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сикетић, како је он изгледао човек?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па крупан човек онако, крупнији човек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Униформа?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Маскирно зелена?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Маскирно зелена, ових дана, ових првих дана?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Првих дана га нисам ни видео одмах.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па не него, везано за то кад сте добили те маскирно зелене униформе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ми смо те униформе имали пре НАТО агресије, добили смо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле имали сте то и пре НАТО агресије?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, пре НАТО агресије смо имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: И '98. смо их носили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Подшишан? Кратка коса, дуга коса?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Кратку косу, кратку косу, крупан човек корпулентан, увек да кратко пошишан. Кратку косу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какво је возило он имао? Ако је уопште имао неко возило.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Имао је возило, сви командири чета су имали возило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су имали возаче као што је Митровић имао?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Имали су, сви командири чета су имали возаче.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате те људе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па они су се мењали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква возила су они користили, командири чета?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па имали су «Ланд ровере» и имали су «Ладе ниве». Имали су неке блиндиране «Ладе ниве», шта су како возили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве «Ланд ровере»? плаве, беле?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Дефендере, па не могу да се сетим. «Ланд ровер» дефендере су имали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сикетић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Имали су и «ПУК-ове» ове плаве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сикетић?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се одредим тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Председник већа Вам описа наводни Митровићев опис од стране сведока «А», па Вас питам да ли Ви имате неку представу пошто тврдите то није Митровић је ли, то није Митровић према том опису, да ли том опису одговара неко други од људи које Ви познајете из тих структура?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Одговорно тврдим да није командант Митровић, за остале.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него оно изразито кратко потшишан на јединицу, двојку или тако некако?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па кажем Сикетић јесте да је био кратко потшишан, крупан, за чиновне не могу да се сећам да ли је носио или није, не знам то ми није познато. Значи, ја одговорно тврдим и гарантујем да командант Митровић не одговара том опису који је дао сведок «А».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви га возите ако сам добро схватио негде од августа 1999. године?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јула месеца 1999. године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јула месеца 1999, 1998.?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 1998. јула месеца 1998.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је. Да ли сте га возили у зграду ОУП-а Сува Река, дакле ону зграду полиције из које се још нису изместили, тек ће се касније?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, није било потребе, тамо није ништа било битно, све што смо имали те састанке било је пре НАТО агресије у СУП Призрен, а после где су они били дислоцирани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте га икако до почетка бомбардовања, дакле, од јула 1998. до почетка бомбардовања, да ли сте га икако возили у ОУП Сува Река?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, само смо прошли, у пролазу кад смо ишли за Приштину преко Дуља.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па ни успут?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па није било потребе, ништа нисмо имали са ОУП-ом Сува Река, можда смо некада свратили у "Балкан" доле где је била ова чета из Крушевца и Прокупља, а то је од ОУП-а једно километар можда и два.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Објаснили сте кад сте сачинили ту фотографију која је приказана, та из болнице, а реците ми где сте је израдили, где сте израдили ту фотографију са филма?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: У Призрену.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У Призрену тада за време бомбардовања? Јер сте само од 26. јуна, од 26. марта до 11-12 јуна, дакле само за време бомбардовања сте били тамо?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Имао сам неке фотографије и пре тога, јер знам да сам их радио у Призрен, сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас за ту?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Обично на фотографији има позади печат, не могу све да памтим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Питам Вас за ту, је ли то знате где сте је израдили, где сте.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Призрен је био безбедан град и тамо се нормално живело и функционисало, осим касарне ништа друго није бомбардовано.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте можда сачували негатив филма?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, не могу, можда је остао и тамо у фото студију где сам радио, то нису биле неке фотографије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, обично не остане, него Вам.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То су биле више фотографије за породичне албуме, за успомену.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, обично не остане него Вам врате и негатив филма и израђене фотографије је ли тако, па зато питам да ли сте евентуално сачували?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нисам, нисам јер то нису неке фотографије од важности, ово је сликано чисто за породични албум, није ни сликано нисам се надао да ће дође за ово за шта је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је фото апарат био? Рекли сте «Олимп», али нисам чуо који је фото апарат био?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Прости модел, «Олимпик», тако беше, старији апарат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Олимпик»?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па тако нешто «Олимпик», «Олимпус», старији модел.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да није «Олимпус»?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јапански или чији је тај фото апарат?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, није можда је био и кинески.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Олимп» је рекао, «Олимп».

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу тачно ту марку, мислим, знам да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ове фотографије су прилично квалитетне да би то био неки. Мислим питао Вас је члан већа филм где Вам је, ја Вас у ствари питам је ли био филм или је био дигитални?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не филм, тад нису ни били дигитални, не знам можда и јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који је филм, који је филм био?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па «Канон», оно који су бил, не сећам се, «Фуџи», не сећам се стварно. Не могу то да одредим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви и ове остале фотографије са?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не знам које, ова ми је показана, остале нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оно, онај цип нисан.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није ми показано, не знам, ова фотографија једна ми је показана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, питам Вас шта је још на том филму било?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте ове фотографије све што имамо. Да ли сте то Ви све снимали? Или Вашим апаратом.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ове фотографије, ово није овим апаратом, ово је другим апаратом фотографисано, то нас је фотографисао један полицајац из Нишке чете, то је било '98. кад је, то је неко друго возило неvezано са овим случајем. Ове фотографије сам све ја сачинио, добро ово је мене фотографисао Обрадовић Горан, ово су све истим апаратом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то све са истог филма?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није, није исти период. Ово може да буде са истог филма ове две фотографије, ове нису са исто филма али су са истог апарата, а ово су са другог. Ова фотографија је са другог апарата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете тај из, са рањеним Вашим колегом да је, поменуште 9 сати ујутру, обзиром на ниско сунце, јесам тако, са источне стране крила, па сад је ли се сећате колико је то било сати од прилике кад сте се сликали?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па између 9 и 10 од прилике, не могу тачно, између 9 и 10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико сте копија фотографија направили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Само једну, за све фотографије није прављена копија, само су урађена по једна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само по једна?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ви немате ту фотографију код себе?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па за чији породични албум сте онда то правили?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: За Милојевић Ненада и за пуковника Митровића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не може једна за њих двојицу?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па ко ће да узме, ја сам значи фотографисао тај неки догађај који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало. Да ли сте ту фотографију дали Милојевић Ненаду? Да ли сте му дали?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да сам дао пуковнику Митровићу, сад да ли је он, потпуковник извињавам се команданту Митровићу, да ли је он њему дао или не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вам је тај фотоапарат још увек читав или је ли то Ваш приватан или је то неки службени?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Приватан да, није било службених фото апарата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где Вам је тај апарат?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па сад имам дигитални, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро, тај што није дигитални «Олимп» или како се већ зове, где Вам је?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не знам могу да проверим на викендицу тамо да ли је или га немам. Да ли је сачуван или није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је 24. било дислоцирање из касарне у Призрену?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесам тако добро разумео?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, 24. око 20 часова, после дневника, тако нешто, другог дневника РТС-а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се дислоцирала команда одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојмо сад понављамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, слушајте ме, послушајте ме, а да команду одреда сачињавају командант, заменик, помоћник, везисти и остало, лекари и тако. Па Вас ја сад питам ако сам ја то добро, ако је Милојевић Ненад био помоћник команданта одреда, шта ће он у касарни?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: 25. изјутра, у раним јутарњим сатима кад смо ми отишли за Суву Реку, он је са Бараћем Драганом који му је био полицајац, они су остали у Призрен да обезбеде храну за једницу која је на терену, јер смо добијали оне ланч пакете, ми узмемо ланч пакете за један, два дана или три, и онда они после тога треба да дотуре, зависи, имали су своје комби возило «Мицубиши», са којим су ишли и онда су они остали у општини, у Призрен, ту их је оставио командант Митровић и издао им задатак и они тамо гледали бројно стање по једницама, по четама по одредима, шта да требају доле где се пакује та храна, мислим да је било тад у путнику, што су они сад дошли вероватно. Горе нам је била канцеларија, да су дошли да узму неки списак нешто што су се ту затекли то мени није познато, ми смо тад били у Сувој, у Метохија вино, тј.у виноградима смо били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте питали Ви или Ваш командант Митровић Милојевића шта ће он у касарни у 20 часова увече кад је наредба била да се у време бомбардовања сви склопе.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја то нисам овлашћен да питам и мени није то познато да је питан, јер тад је ваљда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али добро, али били сте присутни.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да се укаже помоћ, да се човек збрине, да му се спаси живот јер овај је већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Спасли сте му живот, збринули сте га, фотографисали сте, па Вас сад питам јесте га питали као пријатељ, као човек са којим кажете пијете кафу шта ће он у касарни у време бомбардовања?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја нисам овлашћен да постављам таква питања јер нисам био старешина, командант је био Митровић Радослав, он је био овлашћен да то постави питање, да ли је поставио или није, то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам као овлашћеног или неовлашћеног, питам Вас људски да ли је Вас је то интересовало да питате њега шта ће он у касарни?

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи ја сам тада, ако могу тако да кажем био у некој стресној ситуацији, погинуо је колега са ким сам пио свако јутро кафу, почетак НАТО агресије, погинуо други полицајац, овај је сав у завојима и натечен, тако да није, приоритет је био спасавање живота.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у тој касарни.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Десило се шта се десило, били су истражни органи који су то вероватно испитивали, а можда има и потребе да дођу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте отишли сутрадан у касарну, кажете наточили сте бензин.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нафту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било још неких возила у кругу касарне.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, све је било празно, војна возила, можда је неко возило дошло, ови људи који су ту да рашчишћавају, увиђајна екипа која је дошла, не могу то, не сећам се, знам да није ових наших службених возила, можда је тамо био помоћник начелника Вукобрат из СУП-а Призрен, па је дошао да види, остало је можда неко путничко, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којим возилом.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја не знам шта је он тада возио, значи неко службено возило је користио, није ми то толико било ни битно, нит сам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није плави «ландровер».

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није он возио плави «ландровер», мислим да нису ни имали, имали су бели мицубиши пајеро, начелник СУП-а је имао на коришћење, а његови помоћници, сарадници возили су, мислим нека путничка возила, не сећам се тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре смо чули, али морам вас да питам то, да ли сте ви са вашим фото-апаратом фотографисали ту касарну срушену.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да нисам, била би фотографија, могу да погледам тамо у неком мом породичном албуму, ту је била и моја соба, али не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још једном да вас питам, шта је на том филму било, обзиром да је 24. 25. 26. дан бомбардовања, шта је још...

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Сликао сам, пре сам сликао, нисам ја селективно сликао, да је тај догађај обележен тим филмом, него ето, деси се неки догађај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био филм у апарату или сте тада ставили кад сте отишли код колеге да обиђете.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Био је филм у апарату. Није специјално стављен филм са том намером да би њега сликао, него филм је био у апарату, носио сам га у џепу и кад сам нешто сматрао да треба да забележим, чисто за породични албум, онда сам фотографисао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се помињао неки новац да је био у тој бомбардованој касарни.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Новац, мени није познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да је рекао, али да питам, да ли је вршен увиђај у касарни и ко је вршио.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Увиђај је вршио истражни судија Општинског суда из Призрена и техничар СУП-а Призрен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био војни неки органи да су вршили увиђај.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није ми познато, то је објекат МУП-а, јесте да је био у касарни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Познајете ли ви окружног тужиоца у то време из Призрена.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу да се сетим, можда и знам из виђења, али не могу да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Познајете ли неког лично из СУП-а Призрен у то време.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Познајем например, познајем начелника Милоша Војиновића, познајем тамо његову секретарицу, јер сам ту пио кафу, сок, познајем његовог помоћника Вукобрата, познајем начелника полиције Ђуричић Микија.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био Митровић са неким од њих тог дана када је вршен увиђај.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Изјутра кад смо дошли у касарни, мислим да смо ту затекли помоћника начелника СУП-а Призрен Вукобрат Милоша, мислим, после је био код начелника Милоша Војиновића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где, у томе дислоцираном или тамо.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: У дислоцираном, они су већ били дислоцирани пре НАТО агресије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли ко је био командант...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се надовежем, где је био Вукобрат конкретно.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да је био поред овог објекта нашег, министарства који је бомбардован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Вукобрат Милош он каже да не може да се сети уопште да је био Митровић, не искључује, али он га се не сећа, а верује пре да су разговарали него да нису, с обзиром да у то време Митровић није био на лицу места, те је са њим могао обавити комуникацију само у радио-саобраћају. Митровић је вероватно дошао сутрадан, само да су можда комуницирали тако, али не сећа се Митровића да је видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок каже да је са Војиновићем седео у канцеларији.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не у канцеларији, са Милошем Војиновићем у канцеларији....

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукобрат, 9. новембра 2006. на страни 60-61, говори у време када је био 25.ог када је бомбардована касарна он о томе говори и каже да није био, али не сећа га се, али га се не сећа ни 26.ог.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А овај је, Војиновић, имате ви ту судија, ја не знам шта је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта конкретно вас интересује.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже да је седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче бомбардовања касарне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, овако, судија, сведок је рекао да је он био на дислоцираном месту Митровић и седео са Војиновићем, о тој околности каже нешто Војиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да буде овако. Митровић када је рекао одмах да је дошао сутрадан, након што је касарна бомбардована и да је чак свратио до СУП-а, измештеног СУП-а у то време, ваљда је код хотела «Теранда» наша је сведок изјавио да је командант Митровић углавном долазио код њега, а да је сведок ретко ишао код Митровића, можда пар пута. Међутим, сведок наводи да не може бити искључив да ли је Митровић долазио, могуће је, обзиром да су погинула два полицајца. Дакле, ни он се не сећа, претпоставља, по њему је могуће, али се не сећа.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су стално одржавали те контакте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није битно то, него тог дана, јесу ли били у канцеларији, ово што сте рекли.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Код Милоша Војиновића били смо у дислоцираној згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они кажу да се не сећају ни један ни други, не искључују могућност, они се људи не сећају.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јер је било ту, јер је њихов полицајац исто погинуо, онда је ту било мало, зашто је и њихов полицајац погинуо, да ли је ту, сад ја у то не улазим, то је старешинска одлука и њихова процена.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сведок зна ко је био командант посебних јединица полиције на нивоу МУП-а Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Обрад Стевановић, генерал Обрад Стевановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био он командант.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Командант посебних јединица полиције МУП-а Републике Србије сво време је био генерал, мајор, Обрад Стевановић, командант здруженог штаба посебних јединица био је генерал мајор Сретен Лукић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Сво време, здружених.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био претпостављени старешина Митровићу, директни, од њих двојице.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Командант посебних јединица Обрад Стевановић, претпостављени старешина је био Сретен Лукић, за штаб када смо били на задатку на Косову и Метохији.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је проглашено ратно стање, је ли се нешто променило, је ли вам стигла нека упутства, да нешто појачате.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па тад већ војска, пуковник Божидар Делић, сви су њима били подређени, значи по Уставу и Закону тад већ војска преузима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко ме сте ви били подређени.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Били смо подређени нашем здруженом штабу и војсци нормално, пуковник Божидар Делић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам само, да ли је вама познато, када су вршене акције, када се креће у чишћење терена, рецимо ајде да се вежемо за неко место, рецимо да је неко место у питању, да су ту терористичке неке снаге, шта се онда предузима, ви сте ипак ту поред команданта, ипак да ли знате који је поступак, шта се ради ако су лоциране ту те, да назовемо терористичке јединице, шта се предузима за то место.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Значи пре свих, акције које су извођене доле на терену, чишћење терена од стране тих терориста, или већ како се називају, ослободилачке војске Косова, командант Митровић и сви команданти одреда који су били доле ангажовани на Косову и Метохији одлазили су у штаб, здружени штаб посебних јединица милиције у Приштину. Тамо су добијали конкретне задатке, топографске карте и конкретне релације и терени који треба да се очисте, комуникације које треба да се обезбеде и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам конкретно, рецимо да је у питању неко место, Сува Река, Студенчане, Ораховац, небитно, да су ту сконцентрисане терористичке јединице, шта се ради, шта се ради са цивилима, рецимо треба чишћење терена.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Цивили се ништа не дирају, цивиле нико не дира, то су их ови застрашивали њихови, нико њих не дира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате, је ли било евакуације цивила.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Због наших снага, наше снаге их нису евакуисале, то су њихове терористичке банде плашиле и приморавале на то, збегови шта већ, плашили су их да долази српска полиција и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих питала сведока само да ли остаје при исказу који је дао пред истражним судијом, то је страна б, каже «отишли смо у болницу у Призрен, пошто је Милојевић Ненад, помоћник команданта тамо био смештен, ту смо се задржали код њега, не могу тачно да се сетим, али у преподневним сатима, не бих могао тачно да кажем, негде до подне ваљда, однели смо му цигарете». Питање је, пошто о томе данас није било речи, да ли остајете при томе.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Остајем при томе, само сам сада појаснио, кажем, од момента 2005. када сам дао исказ код истражног судије, милион пута сам мотао себи у главу шта се дешавало тих дана, да бих могао да се присетим неких ситних детаља, значи остајем при том исказу.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми реците сада, кад сте видели хеликопотер, када је дошао.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Хеликоптер, па негде после 10, он је већ слетео горе кад смо ми дошли из болнице у касарну горе, ја сам остао тамо код капије, нисам отишао тамо, али видео сам хеликоптер са црвеним крстом, транспортни.

НАТАША КАНДИЋ: А када је транспортован.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Одмах чим су утоварени ови рањени полицајци, војници који су били теже рањени нормално, њих 5-6, 7 нисам их бројао, одмах је узлетео хеликоптер и отишао је према Сувој Реци.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је то било.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Негде око 10 рецимо, не знам тачно, али да ли је било 10,15 или петнаест до десет.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, чекајте, сад сте малопре рекли да остајете при овоме да сте негде до подне били први пут код Милојевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је широко.

НАТАША КАНДИЋ: До подне, када су му однели цигарете, то је први пут, они се после враћају поново код Милојевића. Он каже негде до подне ваљда, однели смо му цигарете, након тога смо отишли у СУП Призрен који је био дислоциран код начелника Војиновића на састанак и око организације транспорта рањеног Милојевића, ту смо остали неких сат-два пошто хеликоптером није био безбедан транспорт, онда санитаром, тражила се могућност, па смо се поново вратили код Милојевић Ненада.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Кажем, сад сатницу не могу да памтим, прошло је доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам га разумела, не зна сатницу, него до подне, оставља могућност до подне.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Каже «до подне смо му однели цигарете».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у том периоду до подне, до 12 сати вероватно.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја не могу да одредим.

НАТАША КАНДИЋ: Али после тога се враћају поново, разумете, а задржали су се сат-два тамо.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ми смо имали кретање, значи Сува Река, касарна, Призрен, болница, кажем вам, не могу да одредим да ли је то било у пет до десет или у десет и пет, прошло је много времена и много релација сам имао, ја сам прешао 100.000 километара, ја не могу да.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је било сати кад сте се други пут вратили код Милојевића.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је то, значи док се он није укрцао, ја кажем да је хеликоптер негде око 10, пола једанаест узлетео, тако нешто, не знам тачно, не могу да се сетим у минути.

НАТАША КАНДИЋ: Ако сте дошли кажете у 8 у Призрен, отишли у касарну, ви наточили гориво, одмах после тога отишли у болницу, негде до подне однели цигарете, онда отишли код Војиновића, задржали се сат-два па се поново вратили код Милојевића пре него што је транспортован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, тако сте рекли у истрази.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја вам кажем, ја сам мотао милион пута филм, да се сетим до детаља, ја знам да смо тог дана отишли у преподневним сатима за Призрен, знам да сам точио гориво, да смо видели објекат где је бомбардован, знам да смо отишли код Милојевића, сачинио фотографију, сад да ли смо ми успут неког срели, видели, ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има у списима када је примљен Милојевић.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да ли смо успут још неког срели, видели, ја стварно не могу, вероватно, можда јесмо, можда нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочила сам ја.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам још реците, да ли сте можда са командантом 37. одреда обилазили неке локације масовних гробница.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли ишли у Пусто село.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А на стрелиште војске.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не, није ми ни познато где је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања. Оптужени, да ли имате питања, имате, изволите.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли можете судија да покажете фотографију коју смо данас дали суду, ову већу фотографију, сведоку, па бих га нешто питао. Погледајте.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја не знам одакле ова фотографија овде, ја сам је тражио, не знам како је дошла овде.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ту сам фотографију добио од породице оптуженог Митровића, погледајте ту фотографију.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тражио сам ту фотографију. Ово је возило које сам ја возио М 670-160 иако се не види овде број, то сам снимио пред рат, у касарни доле, иза се види Призрен, види се Паштрик, према Албанији, граници, то сам за успомену сликао за себе, за свој породични албум.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Које је то место где је начињена та фотографија.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ово је сачињено у касарни «Душан силни» у Призрену, десетак дана пред рат. Значи може да буде, почетак марта, не знам тачно, види се и овде да је то било пролеће, да нема лишћа, ово у позадини је Призрен, а ово је планина Паштрик, граница према Албанији.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја вас молим окрените фотографију са леђа, погледајте марку, датум, да ли вам то нешто говори.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је што сам изјавио да сам радио фотографије тамо, датум 10.03.99. Ово је фотографија за мој породични албум, тражио сам ја ову фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је радио ту фотографију.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: У Призрену, ја сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нема на овим другим фотографијама исто датум.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Зашто нема, ово је вероватно рађено у току рата, после рата и онда нормално и они су доле, ово је рађено пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете нормално могле су да се раде фотографије.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Рађено је, зашто нису ставили датум, ја то нисам ни гледао, нити сам имао намеру.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нису смели да обележе да раде, било им је забрањено да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално се радило, ја због тога говорим.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Албанске радње нису смеле да раде, поготово са полицијом.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја сам увек тамо коректно платио, још сам му захтевао, ја вероватно имам и неку мању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато и питам, рекли сте нормално се радило, онда вам постављам логично питање, ако ту постоји датум, зашто на овим фотографијама нема датума, само то сам вас питала.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако сам разумео, ви сте сигурни да је то фотографија коју сте ви фотографисали и ви урадили за свој породични албум.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Апсолутно.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да се на њој налази возило које сте возили, о коме говоримо цео дан данас.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, то је то возило и једино возило које је могло да буде и којим смо се возили, које сам ја возио лично.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Немам више питања за ову фотографију. Ја бих само молио, сведок је, претходни сведок је поменуо још једно место и једну особу са којом су се видели у Призрену, поменуо је извесног Жику и «Косово вино» да ли вам то нешто говори.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Жика Јовановић, то човек није из наше службе, то је наш пријатељ, познаник са којим смо се дружили.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте се тог дана видели или претходног дана.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он је био заменик директора у «Косово вину» Мала Круша код Призрена.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тог 26.ог да ли сте се видели са њим, односно не ви него Митровић конкретно, а да ви знате, кад сте били у Призрену, тог дана.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, само, они су имали у центру Призрена канцеларије, њихова фирма је била на путном правцу Призрен-Ораховац, тј. Призрен-Ћаковица, али ту су имали канцеларије, шта ли је, ми смо тог Жику упознали, његови родитељи имају кућу поред касарне.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, покушавам да га присетим.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Они су у центру Призрена код хотела имали канцеларије, кажем вам, то сам и малопре дао у изјави, значи ја не могу, али јесте, јесте.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта јесте, да ли се Митровић видео са њим тог дана или не.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, он нас је зауставио, зауставио нас је баш у том центру и ја сам остао, командант Митровић је изашао, отишао је са њим у канцеларију горе и рекао «брзо ћу», да, да.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли да лоцирате време.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Пола сата се можда задржао тамо.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не мислим на то време, него можете ли да лоцирате време када је то било између којих ваших одлазака.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То може да буде овако, значи када је хеликоптер одлетео, значи после 10-11, кад смо се враћали, кад смо ишли из касарне према дислоцираном СУП-у Призрен код начелника Милоша Војиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћу се ја надовезати на то питање. Код истражног судије то уопште нисте спомињали, све сте детаљно говорили, где сте били и све, али то нисте споменули. Како сте се накнадно сетили.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја сам га питао.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То су неки детаљи, то је почетак рата, када је погинуо овај, ја не могу све да памтим, али ово је један карактеристичан догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запамтили сте када вам је рекао «сад ћу», не видим шта је то да се памти.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он се нигде није пуно задржавао где год смо ишли, «брзо ћу» ја станем поред возила нормално.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Колико је то удаљено од СУП-а.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То је ту близу, 100-200 метара, то је у центру, није СУП, то је дислоцирани, то је у центру све ту близу.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како сте рекли да се зове та особа.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јовановић Жика он је био заменик директора «Косово вина».

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ово питам судија, зато што је сведок, када сте питали за Јовановића, поменуо име Јовановић Жика, па сам посумњао да се ради о том истом, јер ја нисам знао презиме, значи фигурира само Жика, па вас питам да ли је Јовановић Жика особа о којој говорите.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, да, Јовановић Жика, заменик директора.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта сте рекли, где је кућа његова.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Родитељи његови имају кућу поред касарне, где је бомбардовано, близу нашег објекта, граниче се, и ту смо се дружили, он је долазио да обиђе родитеље, има синчића, клинца малог, долазио је ту, пре рата.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И само још једно питање, да ли сте потпуно сигурни да тога дана, потпуковник Митровић, говорим тога дана 26.03.1999. године да ли је и у једном тренутку, могао да оде до Суве Реке без вас, са неким другим возилом, да сам вози и да се врати, а да ви то не знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, након што сам предочила да су га поједини људи видели, одговорио је да то није тачно, да је то лаж, одговорио је.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Повлачим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, да ли има још питања, браниоци нема, изволите оптужени Митровић.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Једно питање, један сведок је овде рекао да смо ми раније 98. да нас је видео, односно мене је видео у Сувој Реци на бензинској пумпи када смо точили гориво. Моје питање је, да ли сте ви некада са возилом у Сувој Реци точили гориво, или где смо ми точили гориво, да то мало појасните.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Господине Митровићу, ви то добро знате, да смо ми само точили гориво у кругу касарне код војске, да је тамо била отворена књига где смо се уписивали и када смо долазили у Ниш, у наш матични СУП, да смо точили нафту у кругу КПЗ Ниш, где смо имали нашу бензинску пумпу.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ово је небитно, али ја сам тврдио да ми никада нисмо точили у Сувој Реци, па сам хтео да то потврдите или демантујете, апсолутно је свеједно. Значи ви никада у Сувој Реци нисте.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Никада, нити смо имали могућности, нити смо имали бонове.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Господин судија Крстајић вас је питао дали сте опис и видите опис који је сведок дао тог дана кога је видео и како је обучен, војни комбинезон, «ландровер», крупан, кратко ошишан, просед, да ли неко одговара том опису. Сад ћу ја да вас овако подсетим, доћи ћемо до неких закључака. Да ли познајете старешину Станковић Миодрага, «Брус Ли».

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Познајем.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Где је он био тих дана, да ли се сећате или да ли знате.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он тих дана је био ту у Ораховцу.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Његов опис.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Крупан, корпулентан, кратко ошишан, мало просед.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Колико је то мало, 50 %, или, мало сам ја, а неко ја мало више.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Више је бело и увек кратко подшишан, баш кратко.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Крупан.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Крупан, корпулентан, и он је сличан Сикетићу.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Које је возило он возио или да вас питам, а ви кажите да или не, да ли је користио «пух» плаве боје.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли смо то вече заједно и он изашли из касарне па је сутрадан отишао према Сувој Реци да организује 87. одред, јер он није био старешина 37. одреда, него је само био упућен да припрема за неког, он то све зна, ево одговори.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поставио је питање тако, ја ћу преузети, пошто сте поменули име овог човека за кога вас је питао оптужени, да ли знате где је он, у ком одреду био, у којој чети и шта је био по чину и то.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Био је у 87. одреду.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи није био у 37. Шта је он био по чину.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да је био мајор у то време или капетан, капетан сигурно.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је у то време њему командант био сведок покојни Ранђеловић Зоран кога сте помињали.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли то има икакве везе са вашим одредом, дакле ни један ни други нису из вашег одреда.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нема.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Питање конкретно за Станковић Миодрага, да ли он више одговара том опису који је дао сведок А или ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можемо тако.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Може, опис који је дат, ко одговара том опису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако, он је описао.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, повлачимо то питање.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли познајете Ђорђевић Милију, био је командир 87.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Из Лесковца.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Из крушевачке чете, опишите њега.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Па онако, нижи растом, али је дебљи, пунији, има пивски стомак, крупан, кратко подшишан и он је сед, за разлику од Станковића он је мало нижи, али је крупнији онако, дебљи и он је, мислим да су имали «пух».

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Где је он био смештен.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Мислим да је био у Сувој Реци.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: И он је био командир.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Овог одреда Б варијанте из Крушевца, Сикетић је био командир 1. чете а овај 87.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Значи постоје најмање још два, да не идемо даље, који би одговарали опису, што је судија Крстајић питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш закључак, то је ваш закључак, а можемо да сматрамо као примедбу.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Питам да ли се сад сећате ово што вас је судија Крстајић питао да довршимо питање, да ли сте ме разумели. Да ли може да одговори или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта да одговори.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Рекли сте да су после рата јединице подређене Божидару Делићу итд. то је можда теоретски или на папиру, али ја то нисам никада добио, али пошто смо увек били заједно, практично, овде се пита конкретно шта је било стварно, фактички на терену, да ли је Божа Делић командовао нашим одредом.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Или самном, да ли је он мени давао задатке.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Није.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Онда, како смо били подређени њему. Шта подразумевате под подређено ако није командовао, ако није издавао задатке, ако ја нисам потчињен њему. Судија вас је питала карактеристично за Зорана Ранђеловића, дали сте опис, можда сте мислили на опис, а ја бих био конкретан, да ли је носио нешто у руци, као неки сувернир, конкретно неки штап дрвени.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Кад је преживео неки напад на Дуљи онда је ту исекао то, да ли је то тачно или није.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тачно.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: И по томе је био често виђен и познат, да ли је то тачно.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, и волео је преко станице мало више да прича.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Било је овде односа према цивилима, зашто су се селили у току акције итд. сведок претходни који је био овде и рекао да смо, кад видимо збег, давали ланч пакете итд. да ли је то тачно или шта ви кажете у вези односа нашег са цивилима, лично мог односа.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тачно, врло коректно и професионално, увек смо делили, јер смо ми увек имали резервну храну у нашем возилу и нисмо трошили, и увек смо делили.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да наведем два примера односа према цивилима. 98. Таковица када су из болнице тражили крв, и кад сам ја са 20 полицајаца кренуо па су отказали, да ли се сећате тог догађаја.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Сећам се, тачно.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ко је био у питању, неко дете Албанац.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: А што су отказали.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нису хтели српску крв.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Апсолутно тачно. Други случај када смо се враћали за време рата, само нас двојица не знам Обрад где је био, или је био болестан или тог дана смо ја и ти, а не знам можда и Обрад, релација Гњилане, Урошевац, збег на путу, пљачка на путу.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, сећам се.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Шта си радио ти, шта сам радио ја.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Кад сте ми наредили да зауставим возило, кад су тамо неке цивиле и кад сте припретили да ћете да их разоружате, сећам се тог.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: И шта је било, наишла је војна полиција, јесу ли имали оружје за појасом, јесу ли имали мараме.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Наишла је војна полиција и одвела их, јер смо ми интервенисали.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Значи, знајући мене кроз тај период од годину дана, да ли сте ви чули некада наређење, овде у оптужници стоји да сам ја Репановићу, командиру станице наредио, да убијају цивиле, «крените, убијајте, шта чекате, товарите, хоћете то ја да радим».

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Нити сам чуо, познајући вас добро, нити сте издали такву наредбу, колико ја знам, ви сте увек радили професионално.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Још један догађај, били смо у Добродељане, кад су Крушевљани рањени, па тек смо тенком пробијали ограду да их извучемо, да ли се сећате тога.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли се сећате да је био позив из Призрена да дођемо.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: И да ли је то овај догађај када ми трпимо ватру и када ја улазим да их обавестим да имамо дејства из, скоро је колега, па бих га позвао да изађе, да са тобом поразговара о детаљима, сигурно је да ће имати шта да каже, да не шаљу своје људе, јер је опасно и да има на том делу простора, да поведу рачуна и да провере, и да смо после минут-два да ли, колико смо се ту задржали.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Тачно, врло кратко, рекао сам, окренуо сам возило, изашао, пошао према, но ви сте се већ вратили.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ја те старешине нисам знао у то време, ретко сам их виђао, нисам их препознао овде после притвора, први пут сам их овде, нисам знао да ли је командир, али сам се определио за командира или за помоћника. Да ли ти знаш ко је помоћник или командир.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не. Никада нисмо имали са њима додирних тачака.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Сведок А је рекао овде да смо ми често, свакодневно у ОУП Сува Река држали, ја држао састанке, возач ме возио, морао си да будеш ти односно ви, свакодневно доводио на састанке које сам ја држао са командиром, начелником и њиховим старешином.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Никада тамо нису одржавани састанци, нити сам вас икада возио на састанак тамо, осим у СУП Призрен и у здружени одред посебних јединица у Приштину.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли је на онај новосадски цип који је као наш, поломљен био фар један.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јесте.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ударио у краву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва та питања која постављате, уопште тако нису дозвољена питања, ви му кажете он само одговара, да ли је било нешто карактеристично на том ципу, ви сад говорите, а он све потврђује, тако је било, да, не можете тако, то је недозвољено питање.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли знате како је дошло до оштећења тог возила, пошто сте ти и тај возач колеге, није то битно само сам хтео.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Знам да је био оштећен цип, али.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да дам степен сигурности, ударио негде у краву, није то битно јер када смо дошли из Суве Реке у Призрен, ко ме је одвезао тог 28.ог и да ли сам ја отишао за Приштину тада, без тебе, него са возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тог 28.ог.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Када сам се вратио ноћу.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Заједно смо ишли и враћали смо се, пошто није било безбедно преко Урошевца и Брезовице, враћали смо се негде ноћу касно, било је много ризично, баш смо коментарисали да су ови из штаба направили једну грешку што су нас толико задржали, да није безбедно, да можемо да погинемо, и дању није било безбедно а камоли ноћу.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: А када сам ја заказивао састанке мојим старешинама, командирима чета.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Увек преко дана, у подне, после ручка, у време ручка, да би могли пре мрака да се врате код своје јединице.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ја бих могао да питам сведока још данима и данима, али мислим да је ово довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је битно питајте га.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Фотографије, па ја мислим да имамо преко 100 фотографија које је човек сачинио, да ли сте ме сликали кад сам добио унуку 12.11.98. године.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Јесам.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли сте ме сликали кад сам имао слободан дан, па изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо да ређамо све фотографије које је направио.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Да ли на некој има да сам ошишан или да немам чин.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Никада, никада кратко подшишан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјаснио се.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: То одговорно тврдим.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ја бих замолио помоћника Јовановића, да њих двоје, на околност 28. када тврдим да је био командир или помоћник, а Јовановић је појаснио да је он тог дана вршио селидбу, да је изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је вршио.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Припреме за селидбу и да је навратио горе и да је то било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није, он је сасвим другачије то рекао 5. новембра 2007. године након предочавања. Изволите, имате ли питање.

ОПТУЖЕНИ ЈОВАНОВИЋ НЕНАД: Везано за ово што прича господин Митровић за 28. ја се не сећам датума да ли је било 28. ја сам био тога дана, станица је била измештена, ушао сам у станицу горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, дајте питање конкретно.

ОПТУЖЕНИ ЈОВАНОВИЋ НЕНАД: Управо да рашчистим што каже господин Митровић, ја сам затекао...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сад вама стало да рашчистите овде са господином Митровићем, ви сте рекли, ако је везано за Добродељане, Студенчане, ми смо то разјаснили, ви сте сасвим другачије рекли 5. новембра 2007. рекли сте «тачно, наилазио је господин Митровић уз степенице».

ОПТУЖЕНИ ЈОВАНОВИЋ НЕНАД: То кажем, пошто он каже да изађем, ја да потврдим оно што сам рекао, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, објашњавате, имао сам напад, ако имате у правцу људе, поведите рачуна, то нам је рекао новембра 2007. године, има то. Али ово није питање за сведока, изволите питање ако имате.

ОПТУЖЕНИ ЈОВАНОВИЋ НЕНАД: Ја немам питања за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питање, добро, хвала. Разјаснили сте, рекли сте. Изволите господине.

Адв. МИЛАН БИРМАН: Имам суђење у пола три у јединици, па бих ја, ако се ово неће привести крају, да ме господин Палибрк замени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Ја бих хтео да искористим, и ако треба да се суочим, да ли смо били два пута или 28.ог значи прилика је пошто је и сведок и Јовановић присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу немају на које околности да се суочавају, јер је на крају рекао да је видео вас, да сте били уз степениште.

ОПТУЖЕНИ МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ: Онда је рекао и да ме је видео и 26.ог да ли смо два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, он стоји код тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, ми смо предочили, ја сам предочила и исказ господина Јовановића, помоћника командира, предочила сам вам исказ сведока А који децидирано тврди да их је видео, пустите то, нећемо више да предочавамо. Нема више питања. Оптужени да ли има још питања. Нема питања. Господине Стојановићу, да ли ви имате још нешто да изјавите. Нешто што вас нисмо питали а ви сматрате да је битно. Изволите.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Само још један детаљ, поменули сте ресторан, сад више не знам да ли сте ви или претходни сведок, помињан је ресторан «Путник», јесте ли ви то поменули, не замерите стварно, нисам сигуран да ли је он поменуо, шта сте радили у «Путнику», а да рекли сте извињавам се, узимали сте храну. Да ли сте неког тамо видели од ових људи.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Да, тамо је био један кувар из Лесковца, Зоран се зове, не знам му презиме, мислим да још увек ради тамо, он нам је увек спремао храну, понудио хоћемо ли да једемо ту или да упакује, ја сам рекао «упакуј немамо времена, журимо, треба пре мрака да се вратимо за Суву Реку, ништа нисмо јели цео дан». Он је упаковао то.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како се зове човек.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Зове се Зоран ради у СУП Лесковац, не знам презиме.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Зоран из СУП-а Лесковац, а радио је шта конкретно, конобар, кувар.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Кувар.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кувар у хотелу «Путник».

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он је у СУП-у Лесковац кувар по решењу, а доле је био на терену и онда нам спремао храну кад смо били, и дан данас је доле у ресторану у СУП-у Лесковац.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта је он радио, је ли вам он спремао храну.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он нам је спремао храну, један млађи човек, онижи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега сте видели тамо.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Он ми је дао храну.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли да га опишете, ако већ не знате презиме.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Онижи, мањи човек, Зоран се зове, плавкаст тако.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не можете презиме да се сетите.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Не могу.

Адв. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Знате ли где сада ради.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Био је љубазан, увек је нудио да нам спреми, да нам испече. У СУП-у Лесковац ради и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет морам ја да вам поставим питање, опет врло детаљно сте прецизирали где сте све били, значи 27. децембра 2005. године уопште ништа о томе нисте говорили, сад је фебруару 2008. интересантно је да сте се са великим бројем детаља сетили.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Ја вам кажем судија да сам милион пута враћао снимак шта сам све изјавио код истражног судије Милана Дилпарића и онда ме је то заголицало да ја све покушам да вратим, а то је кажем почетак те НАТО агресије, први дани, сад ако ме питате 1. априла где сам био, ја стварно, једино могу да се сетим по неким карактеристичним догађајима, значи почетак, гину људи, човек с ким сам свако јутро пио кафу, знате како изгубите хемијску оловку па је тражите, криво вам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Ниша, имате право на трошкове превоза.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку 1.420,00 динара на име путних трошкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стојановићу хвала вам, можете ићи.

СВЕДОК ЉУБИША СТОЈАНОВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да прокоментаришете? Нема?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Настављамо сутра са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА